

امروز استغفار و

گاهنامه صنفی - خبری دانشگاه امیرکبیر
سال چهاردهم، شماره چهارم
سه شنبه، ۲۲ آذر ۱۳۹۵

کتابخانه ها و مجلات

پودجه و درآمدهای دانشگاه

کتاب های تصدیق

دانشگاه امام باهنر اهواز

- تقویت حقوق دفاعی دانشجویان
- تأملی در باب ما دلائل های دانشگاهی
- نقش گم شده‌ی مرکز مشاوره در علم و صنعت

آنچه در این شماره می خوانید:

- ۳..... سرمقاله
- ۴..... زنده باد فساد
- ۶..... قانون، زینت کشور نیست!
- ۸..... طرق تأمین بودجه و هزینه‌های دانشگاه
- ۱۲..... کمبود بودجه
- ۱۳..... آنچه می‌خواهیم شفاف شود.
- بیانیه شورای صنفی در خصوص لغو برنامه‌ی پرسش و پاسخ با معاونین
- ۱۴..... دانشجویی و فرهنگی
- ۱۵..... تقویت حقوق دفاعی دانشجویان
- ۱۷..... دانشکده‌ها
- ۱۹..... تلنگر
- ۲۰..... نقش گم‌شده‌ی مرکز مشاوره در علم و صنعت
- ۲۱..... قوانین آموزشی
- ۲۲..... تأملی در باب ما دلال های دانشگاهی!
- ۲۳..... اخبار

گاهنامه ی صنفی- خبری دانشگاه امروز
سال چهاردهم، شماره ی چهارم، سه
شنبه ۲ آذر ۱۳۹۵
صاحب امتیاز: شورای صنفی- رفاهی
دانشگاه علم و صنعت ایران

مدیرمسئول و سردبیر: بهزاد صفی زاده

طراح و صفحه آرا: ریحانه تمیزکار، عماد
سلامت منش

همکاران این شماره: محمدحسن
احمدی، علی اسماعیلی، آرمان حسن‌زاده،
مریم حسین‌شیردل، مهدی خسروی، علی
شعیبی، محمدعلی رضایی، آیدین طوافی،
سید احسان عقل‌مند، زهرا لطیفی، سپهر
کمالی، مرتضی محمودی، فاطمه مزارانی،
پدرام معتمدی، معید مهدیان، زهره
نجفی، رضا یآوری

لینک کانال شورای صنفی دانشگاه
علم و صنعت ایران: شما می‌توانید
جهت اطلاع از اخبار دانشگاه و
شورای صنفی در کانال زیر عضو
شده و برای طرح مشکلات خود در
گروه شورای صنفی عضو شوید.
(لینک گروه در بیوی کانال)

[telegram.me/shora_just](https://t.me/shora_just)

جهت ثبت نظرات، پیشنهادات و یا انتقادات
خود از شورای صنفی از طریق ایمیل
shora@iust.ac.ir با ما در ارتباط باشید

سر مقاله

محمدحسن احمدی

عدم شفافیت به عنوان یکی از اصلی‌ترین ریشه‌های فساد در سیستم‌های مختلف سیاسی، اداری، مدیریتی و ... شناخته می‌شود. متأسفانه در کشور ما عدم شفافیت در حوزه‌های گوناگون رسوخ جدی دارد و شنیده شدن انواع فسادهای مالی در سطوح عالی مدیریتی کشور، به امری عادی در جامعه‌ی ما بدل شده است.

شفافیت علاوه بر مسائل مالی، در مورد قوانین نیز قابل طرح است. قوانینی که مرتبط با حقوق افراد هستند، در صورت عدم اطلاع‌رسانی، اساساً قابل اجرا نیستند. همچنین محرمانه بودن قوانین مربوط به نهادهای مختلف، دست آن‌ها را در قدم گذاشتن در حوزه‌های غیرمرتبط با آن‌ها باز می‌گذارد. این مسئله نیز در روزهای اخیر، مشکلات بسیاری را برای کشور به وجود آورده است و همه‌روزه شاهد سخنان و اقدامات افرادی در زمینه‌های فراتر از جایگاه قانونی‌شان هستیم که منجر به درگیری‌های سیاسی زیادی شده است.

در دانشگاه، شفافیت امور مالی و قوانین، از آن‌جایی اهمیت می‌یابد که حقوق تمامی دانشجویان در میان است. عدم شفافیت مسائل مالی، اعم از درآمدهای دانشگاه از بخش‌های خصوصی یا ارتباط با صنعت و مخارج آن و نحوه‌ی تخصیص بودجه به بخش‌های مختلف دانشگاه، می‌تواند زمینه‌ی سوءاستفاده‌ی مسئولین و جریان‌ها و اشخاص را ایجاد کند. در دسترس عموم بودن گردش‌های مالی دانشگاه و اطلاع همگان از ردیف‌بودجه‌های بخش‌های مختلف، راه هرگونه شائبه

را در چگونگی تقسیم و صرف مخارج می‌بندد و نظارت همگانی علاوه بر مقابله با فساد، می‌تواند منجر به ارائه‌ی راهکارهایی برای پیشرفت دانشگاه در حوزه‌های پژوهشی و فرهنگی شود و نیز، ما را در مسیر عدالت آموزشی یاری کند.

در رابطه با قوانین، عدم اطلاع بسیاری از دانشجویان از آیین‌نامه‌ها و مصوبات داخلی دانشگاه، به خصوص در مسائل آموزشی، باعث می‌شود که دانشجویان به صورت ناخواسته خطاهایی انجام دهند که منجر به پرداخت هزینه‌های زیادی به دانشگاه شود. همچنین شورای فرهنگی دانشگاه مصوباتی داشته است که مستقیماً به دانشجویان مربوط می‌شد، اما از ارائه‌ی مصوبات سر باز می‌زد و آنان را محرمانه می‌خواند. در دسترس نبودن اساس‌نامه‌ی برخی تشکل‌های دانشجویی نیز، باعث شده است که سال‌ها فعالیت‌هایی از سوی آنان صورت گیرد که ارتباطی به حوزه‌ی وظایفشان نداشته است؛ در حالی که همواره شورای صنفی را به خاطر تخطی از اساس‌نامه‌اش در مظان اتهام قرار می‌دادند. همچنین عدم شفافیت روند اعطای مناقصه‌ها و مزایده‌ها در واگذاری بخش‌های خصوصی و پیمانکاری دانشگاه، به شائبه‌هایی در مورد استفاده از رانت‌های رابطه‌ای بین مسئولین دانشگاه دامن می‌زده است.

همه‌ی این مسائل نشان می‌دهند که دانشگاه در سیستم اطلاع‌رسانی خود بسیار ضعیف است و هیچ اقدامی برای رفع این ضعف نیز صورت نمی‌گیرد و یا علاقه‌ای به شفاف‌سازی در امور ندارد؛ در حالی که هر روز شاهد اجرای مصوبات

جدیدی در دانشگاه هستیم که منشأ آن‌ها مشخص نیست. از مهم‌ترین شعارهای ریاست دانشگاه در روزهای اول خود، شفافیت امور بود. اما امروز و پس از گذشت سه سال می‌بینیم که گامی در راستای تحقق این شعار برداشته نشده است. مدیریت، از سویی شعار شفافیت و قانون‌گرایی می‌دهد، اما از سوی دیگر تمامیت امور مالی دانشگاه به شکل جعبه‌ی سیاهی است که فهمیدن درون آن غیرممکن است؛ و البته سود افراد و جریان‌های درون دانشگاه، به شدت در بسته ماندن این جعبه است. اگر تحقق شفافیت، در عمل نیز به راحتی طرح شعار آن است و منفعت و ضرر کسی در میان نیست، پس این همه تعلل در اجرای قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات به چه علت است؟

از سویی، نیاز به این شفافیت‌ها و پیگیری چنین مسائلی نیز باید در دانشجویان دانشگاه وجود داشته باشد و دانشجویان اهمیت قضیه را به شکلی ملموس درک کنند. عدم شفافیت مالی و قوانین در دانشگاه زمینه‌های تضرر و تضییع حقوق تمامی دانشجویان دانشگاه را فراهم می‌آورد و اگر این مطالبه به صورتی جدی از مسئولین دانشگاه مطرح شود، مسئولین نیز نمی‌توانند در مقابل آن بیش از این مقاومت کنند.

زنده باد فساد

نگاهی گذرا به کنترل با ابزار فساد

بانک جهانی، فساد را «سوء استفاده از قدرت و اختیارات دولت به منظور تأمین منافع شخصی» تعریف کرده است. در مجموع می‌توان گفت که فساد تلاش برای کسب ثروت و قدرت از طریق غیرقانونی، کسب سود خصوصی به بهای ضرر عمومی یا سوء استفاده از قدرت دولتی برای منافع شخصی است و یک رفتار ضداجتماعی محسوب می‌شود. فساد در دو سطح طبقه‌بندی می‌شود:

سطح اول عمدتاً فساد مرتبط با نخبگان سیاسی است. در این سطح نخبگان سیاسی با سوء استفاده از قدرت یا اطلاعاتی که در اختیار دارند، در بخش‌های مزایده‌ها، مناقصه‌ها یا تخصیص امکانات و شغل‌ها به اشخاص غیرلایق ایجاد مفسده می‌کنند. به این جرایم اصطلاحاً جرایم یقه‌سفید گفته می‌شود. در سطح دوم، فساد در بین کارمندان رده پایین اتفاق می‌افتد. در این نوع مفسد رشوه‌های عمومی، کارسازهای (اصطلاحاً کار راه انداختن) غیرقانونی در این سطح صورت می‌گیرد. وجود اختیارات گسترده برای دولت مردان را نیز می‌توان به عنوان دلیل اداری بخش عمده‌ای از فساد دانست. اما این فساد توسط دارندگان مناصب دولتی از طرف چندین عامل اجتماعی دیگر مورد حمایت قرار می‌گیرد. تبعیت از روابط فردی را به جای ضوابط سازمانی، می‌توان از جمله یکی از عواملی برشمرد که سیستم اداری را فسادزا می‌کند. می‌توان

فشار افکار عمومی را به جان می‌خرد تا مبادا این روند افشا به رویه‌ایی در سطح کشور بدل شود. چرا که فساد نه یک اتفاق موضعی، که راه حلی برای تقسیم قدرت و ایجاد نظم اجتماعی خاصی در کشورهای جهان سوم است. در سطح خرد نیز پایین بودن درآمد کارمندان می‌تواند دلیلی برای ایجاد فساد شود. پایین بودن درآمد کارمندان احساس تعهد حرفه‌ای آن‌ها را نسبت به وظایف و مسئولیت‌هایی که به دوش دارند، کم می‌کند. پس سعی خواهند کرد درآمد پایین خود را با رشوه جبران کنند. طبقه‌بندی دیگری نیز در مورد فساد وجود دارد. این طبقه‌بندی توجه خود را معطوف به شیوه‌های اعمال فساد می‌کند. در این بین سه مدل فساد قابل شناسایی است.

- ۱- فساد سیاسی: فسادی که طی آن مدیران دولتی برای تأمین منافع سیاسی خود به گروه‌ها یا جریان‌های خاص باج می‌دهند.
- ۲- فساد بروکراتیک: تمامی فسادهای خردی که کارمندان برای کسب منافع شخصی انجام می‌دهند.
- ۳- فساد انتخاباتی: مزایایی که نیروهای سیاسی برای کسب آرای افراد یا گروه‌ها در زمان انتخابات‌ها می‌دهند.

در مطالعه‌ی موردی دانشگاه با آنکه احتمال وجود فساد خرد (بروکراتیک) آنقدرها جدی نیست و در نگاه کلان، دانشگاه کم‌تر در معرض این نوع فساد است؛ چرا که روندهای کلی تخصیص بودجه

مشروعیت اندک دولت و سیطره‌ی طیف خاصی از نخبگان سیاسی بر فرآیندهای سیاسی و اقتصادی را مزید بر علت دانست. در اکثر کشورهای نفتی تک‌محصولی بودن و بادآورده بودن پول حاصل از فروش نفت، باعث می‌شود قوانین و فرهنگ غالب استفاده از این قوانین، فسادزا باشد؛ چراکه عدم شفافیت مالی، استقلال مطبوعات و نهادهای نظارتی و سازوکار مالیات‌گیری دولت مردان را از پاسخ‌گویی بی‌نیاز می‌کند. به نظر می‌رسد در کشورهای جهان سوم فرمول نسبت کارآیی برای تحلیل فساد وجود دارد:

فساد = انحصار + قدرت پنهان کار + عدم پاسخ‌گویی

فساد اداری باعث می‌شود توسعه‌ی اقتصادی با اختلال روبه‌رو شود و چرخه توسعه‌نیافتگی ادامه پیدا کند. سیاست‌مداران در کشورهای جهان سوم، به خاطر رقابت ناسالم سیاسی در این‌گونه کشورها به نوعی خود را مالک دارایی‌های دولت قلم‌داد می‌کنند و نه عنصری که بر حسب وظیفه، اداره‌ی کشور را بر عهده دارد. برای مثال افشای یک سند غیرمحرمانه توسط یکی از اعضای شورای شهر تهران مبنی تخصیص غیرقانونی زمین به نزدیکان سیاسی شهردار تهران منجر به بازداشت مدیرمسئول سایت معمارنیوز، «یاشار سلطانی» به دلیل نشر آن شد. تلخی داستان آن‌جاست که نهادهای نظارتی،

اقتصادی دولت را اشغال کردند. بعد از آن، در دولت خاتمی نیز به بعضی روندهای جذب، انتقاداتی وجود داشت. ولی پس از آن و در دولت احمدی‌نژاد روند بورسیه نه تنها به یک جریان خاص تعلق گرفت، بلکه حتی اصول اولیه‌ی تخصیص بورس در قانون نیز رعایت نشد و اکثر بورسیه‌ها حداقل معدل مورد نیاز را نیز نداشتند. در هفته‌های گذشته نیز نهاد بین‌المللی مجلات نیچر، ۵۸ عنوان مقاله‌ی ایرانی را به دلیل سرقت علمی حذف کرد. در موردی دیگر در اوایل سال جاری شمسی آشکار شد مهم‌ترین اثر یکی از اساتید بنام گروه فلسفه دانشگاه تهران، سرقت از یک پایان‌نامه خارجی بود. یا در حالتی شایع بسیاری از مقالات علمی دانشجویان باید اسمی از اساتید را یدک بکشند تا اجازه چاپ را پیدا کنند یا جذب در آکادمی در اکثر موارد نیازمند تعامل غیرسازنده با دانشگاه است که شائبه‌ی زدوبند در مورد آن‌ها همیشه وجود داشته است. و اصولاً در مورد روند جذب هیأت علمی کمتر توسط مسئولین، شفافسازی صورت گرفته است. مهم‌ترین تأثیر فساد یقه‌سفیدان در دانشگاه این روزها بسیار مشهود است. امروزه در جامعه مدرک دانشگاهی مثل گذشته اعتبار ندارد. چرا که مردم شاهد هستند فارغ‌التحصیلان دانشگاه‌ها کمتر توان و سواد لازم جهت حل مشکلات یا تخصص لازم جهت اشتغال را دارند. باید ریشه این موضوع را در مرگ آکادمی به دلیل فساد جست‌وجو کرد.

به اصطلاح باج می‌دهد. از دیگر جرایم یقه‌سفید در دانشگاه به دلیل تأثیر سوء آن بر جامعه و نهاد تخصص‌گرایی، بسیار پر دامنه‌تر و مخرب‌تر است. از زمان تشکیل دانشگاه همواره قدرت‌های حاکمه (از زمان پهلوی اول به این‌سو) با آن سر جدال داشته‌اند. به همین دلیل از دیرباز، جناح‌های مختلف سیاسی سعی داشته‌اند برای خود جایگاه و قدرتی در دانشگاه‌ها ایجاد کنند. یکی از مهم‌ترین راه‌های ایجاد این جایگاه اختصاص بورسیه یا کسب جایگاه استادی جهت ایجاد مشروعیت بوده است؛ چرا که داشتن مدرک تحصیلاتی یکی از اصلی‌ترین راه‌های کسب مشروعیت است. در بسیاری از کشورهای دنیا نیز گروه‌ها و طبقات اجتماعی روندهایی شبیه به این را به شکلی نرم و آرام و به دلیل عدم اجرای عدالت اجتماعی در بخش‌های دیگر اجتماع طی کرده‌اند، ولی در ایران این روندها با اعمال قدرت سخت و فساد سیستماتیک اعمال شده است. برای مثال در دولت هاشمی رفسنجانی بسیاری از مدیران و دانشجویان نزدیک به جریان سیاسی حاکمه، از بورس‌های خارج از کشور برخوردار و پس از آن نیز به عنوان استاد جذب دانشگاه‌های کشور شدند. در این بین، مدیریت «نیلی» بر مؤسسه‌ی پژوهش سازمان برنامه و بودجه و پس از آن، جذب دانشجو با گرایش خاص سیاسی و اقتصادی در این مجموعه با انتقادات بسیاری روبه‌رو شد. اما آب رفته به جوی باز نگشت. فارغ‌التحصیلان این مؤسسه بعدها با گرایش راست اقتصادی پست‌های کلیدی بخش‌های

و هزینه‌ها اکثراً از بالا ابلاغ می‌شود و گردش مالی دانشگاه (نسبت به نهادهای دیگر مثل آموزش و پرورش و شهرداری یا دارایی) زیاد نیست. اما چند مدل از این نوع فساد قابل شناسایی است. برای مثال عدم شفافیت و نظارت مستمر نهادهای مستقل از قدرت (همچون انجمن‌های اسلامی یا شورای صنفی) باعث آن شده است که کیفیت خدمات ارائه شده به دانشجویان، قربانی زدوبند مسئولین دانشگاهی و پیمان‌کاران شود. این مورد در برخی از بوفه‌ها، روندهای تخصیص شغل‌های دانشجویی، یا کیفیت غذای سلف و ... قابل رصد است. نظارت نشریات و فعالان دانشجویی در کنار انتشار ریز بوجه‌بندی نهادهای دانشگاه در تمامی صورت‌های فساد می‌تواند باعث شود مسئولین خود را پاسخ‌گو بدانند و فشار افکار عمومی و نهادهای دانشجویی آنان را خود را مالکان همیشگی دانشگاه نپندارند. اما جرایم یقه‌سفید در دانشگاه گسترده‌تر است. ولی به دلایل بسیاری از نگاه دانشجویان به دور می‌ماند. برای مثال آیین‌نامه‌های داخلی دانشگاه به صورت تعمدی به گونه‌ای تدوین می‌شوند که بعضی از گروه‌های دانشجویی در آن از مزایای بیشتری بهره‌مند شوند. در تخصیص بودجه‌های فرهنگی این مسئله بسیار مشهود است. مثلاً رئیس دانشگاه با نقض مقررات بالادستی مبنی بر رعایت عدالت، برای آن که خود را از گزند اساتید یا دانشجویان جریان خاصی در امان نگاه دارد، در تخصیص بودجه تشکل‌های مستقل یا نشریات دانشجویی

قانون، زینت کشور نیست! لزوم اجرای قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات در دانشگاه

آیدین طوافی

بررسی این قانون می‌پردازیم. ماده ی ۵ قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات (که از این پس در این متن با عنوان «قانون» به آن اشاره خواهد شد) ناظر بر حق افراد در جهت دسترسی به اطلاعات عمومی است، چنان که در این ماده می‌خوانیم «مؤسسات عمومی مکلفند اطلاعات موضوع این قانون را در حداقل زمان ممکن و بدون تبعیض در دسترس مردم قرار دهند». با توجه به این ماده باید دید که چه اطلاعاتی موضوع این قانون است. طبق ماده ی ۲ قانون «هر شخص ایرانی حق دسترسی به اطلاعات عمومی را دارد، مگر آن که قانون منع کرده باشد. استفاده از اطلاعات عمومی یا انتشار آن ها تابع قوانین و مقررات مربوط خواهد بود» و طبق تعریف «اطلاعات عمومی» در قانون یعنی «اطلاعات غیرشخصی نظیر ضوابط و آیین‌نامه‌ها، آمار و ارقام ملی و رسمی، اسناد و مکاتبات اداری که از مصادیق مستثنیات فصل چهارم این قانون نباشد» دانشگاه مکلف است که اطلاعاتی همچون اساس‌نامه ها، آیین‌نامه ها، مصوبات و ردیف بودجه در حوزه های مختلف را در اختیار عموم قرار دهد. همچنین این مستندات از مصادیق مستثنیات فصل چهارم یعنی اسرار دولتی، مستندات شخصی و مستندات که لطمه ی تجاری یا جانی به افراد وارد می‌کند، نیستند. در نتیجه از منظر قانون، دانشگاه هیچ گونه امکانی برای جلوگیری

و صنعت شاهد قانون‌گیری‌های بسیاری در تمامی حوزه‌های فرهنگی، آموزشی، پژوهشی و ... بوده است. این یک ادعای واهی نیست، همین یک سال پیش بود که پس از چندین سال متوجه قانون‌شکنی مداوم یکی از تشکل‌های دانشجویی شدیم. بحث و گفت‌وگو در خصوص این قانون‌شکنی، ما را به نکته‌ی مهم رهنمون کرد: «عدم شفافیت». بدون تردید می‌توان گفت که نهادهای دولتی در ایران از فساد سازمان‌یافته‌ای رنج می‌برند، این مسأله آن‌چنان واضح و روشن است که حاکمیت در ایران برای مبارزه با این فساد سازمان‌یافته، دست به قانون‌گذاری و اجرای طرح‌های متفاوتی زده است. اما از دیدگاه یک دانشجوی، چه راهکاری برای مبارزه با فساد و قانون‌گیری وجود دارد؟ اولین و ساده‌ترین پاسخ، خود قانون است. خوش‌بختانه قانونی تحت عنوان «انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات» در سال ۱۳۸۸ توسط مجلس شورای اسلامی به تصویب رسید که حدود ۹ ماه قبل برای تمامی نهادهای دولتی لازم‌الاجرا شد. هرچند این قانون، همچون دیگر قوانین محدودکننده ی فساد، توسط مسئولان امر جدی گرفته نشد، اما دست ناظران را برای نظارت بر واحدهای دولتی بازتر کرد. دانشگاه نیز، به عنوان یک نهاد دولتی، مشمول این قانون قرار گرفته و موظف به ایجاد ظرفیت‌های مقرر در این قانون است. با هم به

مسائلی که امروز جامعه‌ی دانشگاهی را تهدید می‌کنند، همچون بحث عدالت آموزشی (سنوات و پولی شدن دانشگاه و ...) و سیاست‌های مالی (در مصرف بودجه، در نحوه‌ی تولید سرمایه و ...) به نظر دو مسأله‌ی مجزا و بی‌ارتباط هستند. اما آیا واقعاً این طور است؟ خیر. اگر به ریشه‌ی سیاست‌های دانشگاه رجوع کنیم، متوجه ارتباط عمیق سیاست مالی دانشگاه برای پولی کردن این نهاد دولتی و عمومی و نوع کسب درآمد و مصرف بودجه خواهیم شد. از این رو سیاست‌های مالی دانشگاه برای دانشجوی، یک موضوع حاشیه‌ای و بی‌اهمیت نیست، بلکه دانشجوی به عنوان یک سوی این معادله، به عنوان کسی که هم از طریق مالیات سرمایه‌ای را به دانشگاه تزریق می‌کند و هم کسی که برای تحصیل از این سرمایه سود می‌جوید، مسئولیتی بسیار مهم را برعهده دارد. از آن‌جا که مسیر تحصیل یک دانشجوی، به صورت پیش‌فرض مسیری انفرادی و مستقل در نظر گرفته می‌شود، توضیح این رابطه برای عموم دانشجویان کاری ساده نخواهد بود. در نتیجه اثبات این مهم را به نوشته‌ی دیگری مؤکول می‌کنیم. بحث اصلی این نوشته، راهکارهای قانونی برای ایجاد شفافیت، به خصوص در حوزه‌ی مالی است. شفافیت، در کنار قانون‌مداری، شرایط را برای مبارزه با فساد سازمان‌یافته فراهم می‌کند. در طول ۱۰ سال گذشته، دانشگاه علم

شد؛ برخی دانشجویان از چنین مصوبه‌های در دانشگاه بی‌اطلاع بوده‌اند. عدم توجه کافی به اطلاع‌رسانی قوانین به دانشجویان، مشکلات عدیده‌ای را برای دانشجویان به همراه دارد. از دیگر مشکلاتی که فضای فرهنگی دانشگاه را تحت‌الشعاع قرار داده است، عدم ارائه‌ی اساس‌نامه و آیین‌نامه‌های درونی تشکل‌های دانشجویی

فراهم می‌کند که اگر عزم جدی برای مبارزه با قانون‌گریزی و فساد سازمان‌یافته در دانشگاه وجود داشته باشد، می‌تواند به تسریع امور منجر شود. سالیانه، مقدار بسیار زیادی از سرمایه‌ی ملی در دانشگاه‌های دولتی مورد استفاده قرار می‌گیرد، در حالی که صاحبان این سرمایه (آحاد ملت) از چگونگی صرف بودجه در این نهادهای دولتی بی‌خبرند. این مستندات در نزد مسئولان امر آن‌چنان محرمانه می‌نماید که درخواست انتشار آن‌ها خط قرمز محسوب می‌شود. گویا چنین است که درخواست انتشار آن‌ها توهین به پاک‌دستی مسئولان است. به هر نحو، اجرای این قانون در فضای نخبه‌پروری همچون دانشگاه، جزو مقدماتی‌ترین امور برای سرعت بخشیدن به بهبود شرایط دانشگاه‌ها و در نتیجه تسریع سرعت پیشرفت علمی و صنعتی است.

و غیردانشجویی است. بسیاری از تشکل‌های دانشجویی از ارائه‌ی اساس‌نامه‌ی خود اجتناب می‌کنند. اهمیت این موضوع از آن‌جایی است که بسیاری از فعالیت‌های نیازمند بودجه، در حوزه‌ی کار این تشکل‌ها تعریف نشده‌اند، اما بودجه‌ای در جهت انجام این فعالیت‌ها به این تشکل‌ها اختصاص داده می‌شود که این خود نتیجه‌ای جز حیف و میل بودجه‌ی دانشگاه نخواهد داشت. قانون، این امکان را به دانشجویان (و هر شخص حقیقی و حقوقی دیگری) می‌دهد که با درخواست قانونی از دانشگاه، این مستندات عمومی و غیرمحرمانه را به دست آورند. همچنین، دلیل دیگری که این قانون را به یک ابزار بسیار مهم در جهت مبارزه با فساد بدل می‌کند، وجهی است که به اسناد مالی دانشگاه مربوط است. انتشار ردیف بودجه و ریز درآمد و خرج دانشگاه، امکان نظارت کامل را بر واحدهای مختلف دانشگاه

از انتشار این اطلاعات ندارد. همچنین با نگاهی به ماده ۱۰ قانون، می‌توان به مصادیق مستندات مورد اشاره پی برد. «انواع و اشکال اطلاعاتی که در آن مؤسسه نگهداری می‌شود و آیین دسترسی به آن‌ها» و «تمام سازوکارها یا آیین‌هایی که به وسیله آن‌ها اشخاص حقیقی و حقوقی و سازمان‌های غیردولتی می‌توانند در اجرای اختیارات آن واحد مشارکت داشته یا به نحو دیگری مؤثر واقع شوند» نمونه‌هایی از اسنادی است که دانشگاه مکلف به ارائه‌ی آن‌هاست. همچنین در ماده ۷ فصل دوم قانون - آیین دسترسی به اطلاعات - که ناظر بر حقوق درخواست کننده‌ی اطلاعات است به صراحت آمده است که «مؤسسه عمومی نمی‌تواند از متقاضی دسترسی به اطلاعات، هیچ‌گونه دلیل یا توجیهی جهت تقاضایش مطالبه کند». در حقیقت دانشگاه نمی‌تواند انتشار اطلاعات را منوط به ارائه‌ی دلیل موجه برای دسترسی به اطلاعات قرار دهد. دانشگاه مکلف به اجرای این قانون است، هرچند تا به امروز تلاشی در خصوص اجرای آن صورت نگرفته است. گذشته از بحث لزوم اجرای قانون، اجرای چنین قانونی دلایل دیگری نیز می‌تواند داشته باشد. برای مثال، بسیاری از دانشجویان در حین تحصیل به دلیل عدم آشنایی با قوانین آموزشی، دچار اشتباهاتی می‌شوند که فرایند تحصیل آن‌ها را دچار مشکل می‌کند. برای مثال، حذف یکی از دروس مقطع کارشناسی ارشد به پرداخت جریمه‌ای بالغ بر پنج میلیون ریال منجر خواهد

طرق تأمین بودجه و هزینه‌های دانشگاه

مصاحبه با دکتر سیدین، معاون اداری- مالی دانشگاه- بخش اول

برای مثال، در پایان سال اعلام می‌کنند بودجه سال ۹۶ نسبت به سال ۹۵ به طور متوسط ۱۵ درصد رشد داشته است. با لحاظ اینکه انتظارها از دانشگاه‌های بزرگ و برتر کشور نسبت به دانشگاه‌های تازه‌تأسیس متفاوت است، این سازمان به بررسی درخواست‌ها می‌پردازد و این میزان ۱۵ درصد رشد در دانشگاه‌های مختلف به صورت متفاوت اعمال می‌شود. در پایان، در بودجه‌ای که دولت به مجلس ارائه می‌دهد، نام تکتک دانشگاه‌ها به عنوان دستگاه مستقل ذکر شده است. بنابراین هر دستگاهی به صورت مستقل اعتبارش پیش‌بینی می‌شود و پس از طی مراحل موجود و تصویب آن، تبدیل به قانون می‌شود و سپس طبق قانون به دانشگاه پرداخت می‌شود. سر فصل‌هایی که وجود دارد شامل بخش‌های مختلفی می‌شود؛ مثلاً تحت عناوین آموزش کارشناسی، آموزش کارشناسی ارشد، آموزش دکتری، پژوهش، پژوهش‌های کاربردی، پژوهش‌های بنیادین، کمک‌های رفاهی و فرهنگی دانشجویان، توسعه کارآفرینی و ... که هر کدام از این‌ها عددی به آن اختصاص داده می‌شود که جمع این اعداد میزان رشد نسبت به سال گذشته را نشان می‌دهد. برای واریز پول این را در قانون تصویب می‌کنند. حال، هر سه‌ماه یکبار مبلغی توسط سازمان برنامه و بودجه تخصیص داده می‌شود؛ مثلاً گفته می‌شود هر سه ماه باید یک‌چهارم بودجه کل را تخصیص بدهند. ولی حسب اینکه منابع درآمدی دولت چگونه محقق شده باشد،

بالاتر برود. در حال حاضر در فصلی قرار داریم که این سازمان در حال تعیین بودجه پیشنهادی سال ۹۶ برای دانشگاه‌ها است. به این منوال که نامه‌ای از طرف سازمان برنامه و بودجه به دانشگاه‌ها ارسال می‌شود و از دانشگاه‌ها خواسته می‌شود بودجه پیشنهادی‌شان را برای سال بعد ارائه دهند. دانشگاه با توجه به سر فصل‌های بودجه که بعد عرض خواهم کرد، عددی را به عنوان بودجه پیشنهادی، به وزارت ارائه می‌دهد. سپس در سازمان برنامه و بودجه مجموع عددهای پیشنهادی دانشگاه‌ها جمع می‌شود و مثلاً A میلیارد تومان مجموع بودجه پیشنهادی دانشگاه‌ها می‌شود. اما عددی که در بودجه کل کلان کشور در سال ۹۶ برای بخش آموزش عالی در نظر گرفته می‌شود، دو سوم این عدد را پوشش می‌دهد. لذا در این سازمان سعی می‌شود بین درخواست‌ها تعادلی برقرار شود و به نتیجه‌ای برسند که پیاده‌سازی و عملیاتی کردنش امکان‌پذیر باشد. بنابراین

عرض سلام و وقت به خیر. آقای دکتر! ممنون که وقتتان را در اختیار ما گذاشتید. به عنوان سؤال اول بفرمایید که روند تخصیص بودجه در دانشگاه به چه شکلی است؟ آیا وزارت علوم، بودجه را تحت عناوین خاصی در اختیار دانشگاه قرار می‌دهد یا این اختیار به دانشگاه داده می‌شود که بودجه را به هر نحوی مصرف کند؟ به نام خدا. خوشحالم از این‌که در خدمتتان هستم. امیدوارم نکاتی که گفته می‌شود در بحث شفاف‌سازی برای شما دانشجویان دانشگاه، مفید واقع شود. دانشگاه‌ها دستگاه‌هایی مستقل هستند. یعنی هر دانشگاه بودجه‌ای مخصوص خود را دارد که در مجلس تصویب می‌شود. در وزارت علوم به عنوان رأس همه دانشگاه‌ها، دفتر برنامه و بودجه وجود دارد که هر سال از دانشگاه‌ها درخواست می‌کند تا بودجه پیشنهادی‌شان را برای سال بعد ارائه دهند. بدین منظور که قدرت چانه‌زنی دانشگاه‌ها با سازمان برنامه و بودجه و مجلس

هر دانشکده عبارتست از تعداد دانشجویان به تفکیک مقاطع تحصیلی، خروجی سال گذشته در حوزه پژوهشی و کمبودهایی که تشخیص و اولویت‌بندی آن به عهده رئیس دانشکده است. این مورد نه فقط در مورد دانشکده‌ها که در مورد کلیه واحدهای ستادی صادق است. به طور مثال ما هر سال در مورد معاونت‌های مختلف هم همین روند بررسی را داریم و سپس اعتبار تخصیص داده شده را به واحدهای ستادی ابلاغ می‌کنیم. به طور مثال همین پهنای باند اینترنت دانشگاه، به معاونت پژوهشی اعلام می‌کنیم که کیفیت اینترنت و انتخاب شرکت طرف قرارداد بر عهده شماست و هر شرکتی را که شما تأیید و انتخاب کنید، ما مبلغ مورد نیاز را پرداخت می‌کنیم. یا در مورد بانک‌های اطلاعاتی، امسال رقمی حدود ۱/۹ میلیارد تومان را صرف این قضیه کردیم که دانشجویان و اساتید بتوانند منابع علمی مناسبی در اختیار داشته باشند که خوش‌بختانه وزارت علوم در این مورد قول کمک داده است. و لازم است که بگوییم این موارد هم در اختیار معاونت پژوهشی است و اگر معاون پژوهشی اعلام کند که هر موردی اولویت ندارد و قرار است کار دیگری انجام شود ما بر همان اساس عمل می‌کنیم. پس مبلغی که به واحدها و دانشکده‌ها اعلام می‌شود به صورت ماهانه پرداخت می‌شود یا یکجا پرداخت می‌شود؟ به طور سالانه ابلاغ می‌کنیم و چون دولت بودجه دانشگاه را به صورت تدریجی می‌دهد، دانشکده‌ها هم می‌دانند که باید به صورت تدریجی خرج بکنند. بودجه دانشکده‌ها چگونه

مسئله بحث‌های رفاهی و فرهنگی دانشجویان مطرح می‌شود. امسال اما خوش‌بختانه تا این سه‌ماهه‌ی سوم هنوز فاجعه پارسال رخ نداده است و ان‌شاء... که در سه ماهه چهارم نیز وضعیت به همین صورت است. اجازه دهید بنده در مورد روند تخصیص بودجه توضیح بیشتری بدهم. سابقاً دانشگاه‌ها و سایر دستگاه‌های دولتی خودشان حقوق کارکنان‌شان را پرداخت می‌کردند. بدین شکل که ابتدا بودجه تخصیص داده شده صرف سایر هزینه‌ها می‌شد و سپس دستگاه‌ها به سازمان بودجه مراجعه می‌کردند و می‌گفتند که بودجه کم بوده و نمی‌توانیم حقوق کارکنان را پرداخت کنیم. لذا دولت آمد و گفت که از این به بعد لیست کارکنان به همراه شماره حساب و مقدار حقوق را برای ما بفرستید و ما خودمان حقوق‌ها را از بودجه شما کم می‌کنیم و پرداخت می‌کنیم. این روند فقط در مورد کارکنان رسمی و پیمانی است، که این رقم حدوداً ۵۰ درصد اعتبار هر ماه است و ۵۰ درصد دیگر را به خود ما تحویل می‌دهند. بعد از دریافت پول، اولین کار ما این است که حقوق کارکنان قراردادی و سپس شرکت‌های پیمانکاری طرف قرارداد را پرداخت کنیم که این رقم حدوداً ۱ میلیارد تومان می‌شود. سپس حق‌التدریس اساتید قراردادی، حقوق کار دانشجویی و اضافه‌کار تمام کارکنان اعم از رسمی، پیمانی و قراردادی را پرداخت می‌کنیم. ما معمولاً در طول سال به هر دانشکده اعلام می‌کنیم که منهای هزینه‌های اصلی که خدمتتان عرض کردم و خودمان پرداخت می‌کنیم، یک اعتبار هم به شما می‌دهیم. معیار تخصیص اعتبار

ممکن است این مبلغ کمتر شود. این تخصیص که انجام شود، پول وارد خزانه می‌شود و ماه به ماه پرداخت می‌شود. یعنی اینطور نیست که ابتدای سال همه پول را به دانشگاه بدهند. سال گذشته، یعنی سال ۹۴، یکی از بدترین سال‌های مالی برای همه دانشگاه‌ها بود. برای دانشگاه ما که تخصیص بودجه در پایان سال باید به ۱۰۰ درصد می‌رسید، در پایان سال تنها به ۹۱ درصد رسید. این مسئله هرچند به دلیل محقق نشدن درآمدهای دولت بود ولی برای دانشگاه جبران‌ناپذیر بود. حتی ۱ درصد و ۲ درصد هم جبران‌ناپذیر است. پس ۹ درصد به عبارتی فاجعه است. این پول وقتی تخصیص داده می‌شود، دانشگاه در مقابل هزینه‌های بزرگی که پیش رو دارد، قرار می‌گیرد. متأسفانه ساختار همه دانشگاه‌ها به گونه‌ایست که بخش عمده‌ای از این اعتبار صرف پرداخت‌های اجتناب‌ناپذیر، مانند حقوق اساتید، حقوق نیروهای رسمی، پیمانی و قراردادی، پول آب و برق و سوخت، شرکت‌های طرف قرارداد مانند شرکت‌هایی که فضای سبز را نگهداری می‌کنند، طبخ غذا را انجام می‌دهند، تأسیسات برق را نگهداری می‌کنند و نظافت دانشگاه را انجام می‌دهند، می‌شود. این قسمت‌ها چیزی حدود ۸۰ تا ۸۵ درصد بودجه را به خود اختصاص می‌دهند. در این بخش فقط نقش انتقال‌دهنده پول را بر عهده داریم. پس دانشگاه تنها برای چیزی حدود ۱۵ تا ۲۰ درصد از بودجه می‌تواند برنامه‌ریزی کند. اولین مسئله بخش‌های تحقیقاتی در دانشگاه است؛ اعم از هزینه تجهیزات، مواد مصرفی و خدمات آزمایشگاهی. پس از این

در دانشگاه می‌شود پول کسب کرد. عمده درآمد دانشگاه از طریق مسائل آموزشی و پژوهشی کسب می‌شود. بخش‌های دیگری نیز درون دانشگاه وجود دارد که منبع کسب درآمد محسوب می‌شوند ولی اعداد آن‌ها خرد است. مثلا مسائل مربوط به غذا، ژتونی غذایی که شما رزرو می‌کنید به عنوان درآمد دانشگاه محسوب می‌شود. میانگین هر پرس غذا ۱۰۰۰ تومان است، تقریباً سالی ۱ میلیون غذا طبخ می‌شود که در نتیجه هزینه‌ی پرداختی توسط دانشجویان حدود ۱ میلیارد می‌شود. اما از آن طرف به ازای هر پرس غذا برای طبخ و توزیع آن، دانشگاه باید مبلغ حدود ۱۳۵۰ تومان پرداخت کند. برای تهیه مواد غذایی هم حدود ۵ و نیم میلیارد صرف می‌شود. البته این آمار مربوط به سال ۹۴ است و امسال به علت افزایش قیمت مواد غذایی این مقدار بیشتر شده است. پس درآمدی از سلف کسب نمی‌شود. بقیه‌ی اصناف دانشگاه شامل تایپ و تکثیر و خیاطی و ... است. اما سیاست دانشگاه کسب درآمد از این اصناف نیست. دانشگاه سعی می‌کند به جای کسب درآمد، هزینه را برای دانشجو پایین بیاورد. در مورد نحوه انتخاب پیمان‌کاران هم لازم است که بگوییم که ما هر سال برای واحدهای صنفی مزایده برگزار می‌کنیم که بسته‌های پیشنهادی در یک جلسه رسمی با حضور کارشناس دادگستری، نماینده سازمان بازرسی کل کشور و شرکت‌کنندگان باز می‌شود و مناسب‌ترین پیشنهاد انتخاب می‌شود که ممکن است بالاترین پیشنهاد مناسب‌ترین نباشد و ما با بالاترین قیمت قرارداد بنیدیم. در مجموع شاید همه درآمدی که

دولتی میزان درآمد اختصاصی‌اش تصویب می‌شود. به این معنا که اگر برای شما ۱۰ میلیارد تصویب شده باشد، شما می‌توانید در طول سال ۱۰ میلیارد تومان درآمد داشته باشید که این پول برای خودتان باشد و به دولت بدهید. این پول به حساب خزانه‌ی دولت می‌رود ولی تا حدی که تصویب شده باشد به شما باز می‌گردد ولی اگر این مبلغ از ۱۰ میلیارد بالاتر رفت، دیگر این پول را به شما بر نمی‌گردانیم. در حقیقت هر سال دستگاه‌های اجرایی باید درآمد اختصاصی خودشان را به دولت پیشنهاد بدهند. در نتیجه معمولاً دستگاه‌های دولتی پول را بیشتر اعلام می‌کنند تا احیاناً این‌گونه نشود که درآمدشان بیشتر از مقدار مصوب شود و پول‌شان برنگردد. لذا بالا گفتن مبلغ این حسن را دارد که سوپاپ اطمینانی ایجاد می‌کند که تمام درآمد دانشگاه بازگردد. البته اگر مبلغ اعلامی خیلی بالاتر از حد اعلامی باشد، دستگاه باید جواب پس بدهد که به چه علت نتوانسته مبلغ پیشنهادیش را تأمین کند. در نتیجه ما باید از قبل برنامه‌ریزی‌های لازم را انجام دهیم و پیش‌بینی دقیقی داشته باشیم تا مشخص شود درآمد ما چه میزان است درآمد اختصاصی دانشگاه از چه منابعی است؟

خزانه دولت برای دستگاه‌های دولتی یک حسابی را مشخص کرده که نمی‌شود از آن برداشت کرد و به بانک مربوط می‌شود. بانک مربوطه این پول را به خزانه منتقل می‌کند و ما از آن‌جا دسترسی داریم که چقدر پول به حساب خزانه رفته است و درخواست می‌دهیم به خزانه که پول را پرداخت کند. ما باید بفهمیم که از چه محل‌هایی

تقسیم می‌شود و آیا بودجه‌ی دانشگاه‌ها با هم متفاوت است؟ بله، به طور مثال دانشکده شیمی که فقط در مقاطع تحصیلات تکمیلی دانشجوی می‌پذیرد، طبیعتاً بودجه کمتری از دانشکده برق که پرجمعیت‌ترین دانشکده است، خواهد داشت. دانشگاه با شرکت‌ها و واحدهای صنفی قراردادهایی دارد. چه مقدار از درآمد دانشگاه از طریق این واحدهای صنفی تأمین می‌شود؟ بگذارید برگردم به عقب. علاوه بر آن بودجه عمومی که در مجلس تصویب می‌شود و دولت خود را متعهد می‌داند که پرداخت کند، چند سرفصل بودجه‌ای دیگر هم وجود دارد. یکی از آن‌ها طرح‌های عمرانی است. به طور مثال ما به دولت اعلام کردیم که برای دانشکده ریاضی نیاز به یک ساختمان جدید داریم و دولت با بررسی، طرح آن را تصویب کرد که اعتبار اجرای این طرح جدا از آن بودجه عمومی است که به دانشگاه پرداخت می‌شود. این پول پروژه باید توجیه شود. ما به سختی توانستیم دولت را راضی کنیم که چنین پروژه‌ای را لازم داریم تا انجام دهیم. بعد از اینکه دولت اجرای این پروژه رو تصویب کرد، پولش را به طور جداگانه به دانشگاه می‌دهند. پس پول ساختمان‌سازی جزء بودجه‌ی مصوب سالیانه دانشگاه نیست. برای محاسبه‌ی پول پرداختی هم با توجه به مترای ساخت و زمان اتمام آن، پولی در نظر گرفته می‌شود که به صورت تدریجی به دانشگاه پرداخت می‌شود و دستگاه‌های نظارتی قوی وجود دارد که این پول صرف همان پروژه بشود. پول دیگری هم هست که درآمد اختصاصی نامیده می‌شود که هر سال برای هر دستگاه

کیفیت بالایی داشته باشد و در آن راستا تلاش کند. به عنوان مثال دانشکده مواد یک دستگاه SEM سالم وجود دارد در حالی که در دانشکده مواد دانشگاه‌های ژاپن شاید ۱۵ دستگاه SEM وجود داشته باشد. با این همه تفاوت، دانشکده مواد ما چگونه می‌تواند با دانشگاه‌های خارجی رقابت کند؟ اگر این دستگاه‌ها را نداشته باشیم، طبیعتاً کیفیت کارها پایین می‌آید. اگر بخواهیم داشته باشیم، به هزینه‌ی زیادی برای خرید این دستگاه‌ها نیازمندیم. همین دستگاه SEM حدود ۷۰۰ میلیون است. یا مثلاً دستگاه TEM حدود ۲/۵ میلیارد هزینه‌اش می‌شود. از این دستگاه در هر دانشگاه اروپایی حداقل ۳ یا ۴ مورد مشاهده می‌کنید. اگر بخواهیم این دستگاه‌ها را تأمین کنیم یا دولت باید پول دهد یا دانشگاه از هر جا که ممکن باشد این پول را تأمین کند. شما نمی‌دانید که تقریباً نزدیک به ۵ سال است که ما در حال ارتباط با وزارت صنایع و معادن برای خرید یک دستگاه TEM هستیم. پس نباید تنها به شهریه‌هایی که گرفته می‌شود نگاه کنید. از هر طریقی که برای دانشگاه مقدور باشد، مثل خیرین برای ساختمان‌سازی خوابگاه کمک کنند و اگر خیری هزینه ساخت خوابگاه را به عهده بگیرد آن وقت می‌توانیم سرمایه‌ها را در جاهای دیگر خرج کنیم. برای همین دستگاه ۴-۵ سال دوندگی کردیم از اعداد بزرگ شروع کردیم تا رسیدیم به مبلغ ۱ میلیارد و ۳۰۰-۴۰۰ میلیون تومان کمک کنند و بقیه هزینه را دانشگاه باید تأمین کند تا دستگاه خریداری شود که باز هم امیدش بسیار کم است و چاره ای نداریم تا برویم دنبال آنکه از

شهریه‌پرداز اعم از نوبت دوم، پردیس، مجازی و... تأمین می‌شود. که این شهریه‌ها توسط هیئت‌امنائی دانشگاه تصویب می‌شود. از محل همین شهریه‌ها، هزینه‌ی تحصیل و برگزاری دوره‌های خود این گروه دانشجویان فراهم می‌شود. دولت هم فقط برای تأمین هزینه‌های دانشجویان روزانه و سنوات مجاز تحصیلی به دانشگاه پول پرداخت می‌کند و بر اساس آمار دانشجویانی که از ما می‌گیرد پول می‌پردازد. کسب درآمد از قراردادهای بین‌المللی چگونه؟ در واقع ما قرارداد بین‌المللی نداریم و تفاهم‌نامه‌ایست که بین دانشگاه‌ها نوشته می‌شود. برای این تفاهم‌نامه هیچ ریالی به دانشگاه پرداخت نمی‌شود و همه این هزینه‌ها مربوط به یک دوره است. مزیتی که دارد این است که دانشجو می‌تواند در دانشگاهی با امکانات و تجهیزات بیشتر به آموزش و پژوهش مشغول شود. همچنین این امر باعث موجب افزایش رتبه دانشگاه می‌شود. بابت این دانشجویان، نه تنها درآمدی کسب نمی‌شود، بلکه گاهی اوقات برای فراهم کردن شرایط استاد راهنمای دانشجو، در زمان دفاع دانشجو در کشور محل تحصیل، به کشور مورد نظر، هزینه‌هایی نیز به دانشگاه وارد می‌شود. ولی همین حضور در عرصه‌های بین‌المللی برای دانشگاه مفید است و کمک مؤثری به دانشگاه می‌کند. به طور کلی چرا دانشگاه سعی می‌کند از طریق پولی‌سازی آموزش و هزینه‌هایی که به دانشجو تحمیل می‌کند درآمدهایی کسب کند؟ بحث پولی‌سازی نیست، این‌گونه به قضیه نگاه نکنید. دانشگاه به هر حال باید تا حد ممکن

دانشگاه از همه‌ی اصناف به صورت ماهانه به دست می‌آورد به طور حدودی ۶۰ میلیون می‌شود که در سال تقریباً ۷۰۰ تا ۸۰۰ میلیون و نهایتاً در بهترین حالت به ۱ میلیارد برسد که در برابر نیازهای دانشگاه عدد کوچکی است. اما اصل درآمد دانشگاه مربوط به آموزش و پژوهش است، ممکن است حوزه‌ی پژوهش سالانه حدود ۱۰ میلیارد درآمد داشته باشد که از طریق قراردادهای صنعتی به دست می‌آید. اما این قراردادهای صنعتی با توجه به توانایی‌های هیئت‌علمی بسته می‌شود و اعضای هیئت‌علمی به عنوان مجری شناخته می‌شوند و براساس تعهدی که عضو هیئت‌علمی می‌دهد قرارداد بسته می‌شود. از این ۱۰ میلیارد تومان فقط ۱ میلیارد تومان برای دانشگاه می‌ماند و بقیه پول صرف کارهای خود پروژه می‌شود که در اختیار خود استاد قرار می‌گیرد. اما حسن آن برای دانشگاه همان تعهدی است که دانشگاه در قبال جامعه دارد و همچنین اینکه این کار توسط خود دانشجویان دانشگاه اجرا می‌شود و خیلی وقت‌ها این پروژه، موضوع پایان‌نامه دانشجو می‌شود و در نتیجه دانشجو از این طریق برای انجام پروژه‌اش کمک می‌شود. همچنین خروجی‌های این قراردادها به عنوان دست‌آوردهای دانشگاه شناخته می‌شود و این فواید برای دانشگاه بسیار مهم‌تر از کسب درآمد است. در واقع درآمد حاصل از این بخش در حدی نیست که دانشگاه بخواهد روی آن حساب کند و برای آن برنامه‌ریزی خاصی انجام نمی‌دهد و سعی می‌کند پول باقی‌مانده صرف گسترش و بهبود کیفیت همین پروژه‌ها شود. بخش بعدی آموزش است که پول آن از شهریه دانشجویان

محصول تولید می‌کنیم و به جامعه عرضه می‌کنیم که همان محصول‌های دانش‌بنیان است و در مملکت استفاده می‌شود و درآمد دارد و می‌تواند خرج دانشگاه شود. اگر این کار به صورت یک دوره ۵ الی ۱۰ ساله نهادینه شود، آن وقت می‌توانیم امیدوار باشیم که یک منبع درآمد مناسبی خواهیم داشت که می‌توانیم نیازهایمان را تأمین کنیم. پایان بخش اول.

به دلیل طولانی بودن مصاحبه، ادامه مباحث در شماره بعد به چاپ میرسد.

یافته‌های پژوهش و فناوری و همچنین از طریق شرکت‌های دانش‌بنیان کار را جلو ببرد. در این حالت دانشگاه می‌تواند به همان صورت مستمر درآمد داشته باشد. در واقع دانشگاه در برنامه چهارم توسعه همین مسیر را طی می‌کند که بحث فناوری و کارآفرینی به عنوان یکی از ارکان اصلی نگاه شده است. منظور ما از زیرساخت همین‌هاست. در صورتی که امروز ما بتوانیم پولی کسب کنیم و بعد از کسر درآمدهای اجتناب ناپذیر مبلغی باقی بماند و به علت عدم پرداخت پول توسط دولت آن پول خرج نشود، باید صرف زیرساخت‌های فناوری و کارآفرینی شود. در این صورت می‌توانیم خروجی‌های خوب و مستمر داشته باشیم.

هرجای ممکن منابع مالی را تأمین کنیم و اتفاقاً دانشگاه نگاهش به بخش آموزش این‌گونه که شما می‌گویید. نگاه ما به آموزش این است که آموزش به مرور متقاضی‌اش کمتر می‌شود که این مسئله در کنکور کارشناسی و ارشد نیز قابل مشاهده است. در آینده به جایی می‌رسیم که متقاضی آموزش بسیار کم می‌شود. پس اگر ما بخواهیم تمام تخم‌مرغ‌هایمان را در یک سبد بیندازیم بعد یک مدت می‌بینیم که ظرفیت خالی داریم و هیچ متقاضی‌ای هم نداریم. در نتیجه ما باید دنبال محل درآمدهای مستمر برای دانشگاه باشیم. مهم‌ترین مشکلی که در حال حاضر دانشگاه به آن رسیده این است که از طریق تجاری‌سازی

کمبود بودجه - سید احسان عقلمند

آنچه می‌خواهیم شفاف شود...

الف. بودجه و درآمدهای دانشگاه

- بودجه سالانه دانشگاه مصوب وزارت علوم، تحقیقات و فناوری
- بودجه سالانه معاونت‌ها به تفکیک هر معاونت و بخش‌های ذی‌ربط
- میزان و چگونگی تخصیص بودجه به دانشکده‌های مختلف
- بودجه پژوهشی دانشگاه و سهم هزینه پروژه‌های دانشجویان تحصیلات تکمیلی
- بودجه تخصیص‌یافته به نشریات و تشکل‌های دانشجویی به تفکیک
- درآمد دانشگاه از بخش خصوصی و واحدهای صنفی

ب. آیین‌نامه‌ها و مصوبات

- آیین‌نامه‌های انضباطی اساتید و کارکنان
- آیین‌نامه‌های آموزشی مصوب وزارت علوم و شوراهای آموزشی دانشگاه
- آیین‌نامه‌ها و مصوبات مربوط به کمک‌هزینه‌های علمی - پژوهشی دانشجویان تحصیلات تکمیلی
- معیارها و روند جذب اساتید و نیز معیارهای بررسی متقاضیان بورسیه
- شیوه‌نامه‌ی مأمورین حفاظت فیزیکی
- اساس‌نامه‌های تشکل‌های دانشجویی
- مصوبات شورای فرهنگی دانشگاه ۱
- مصوبات شورای دانشگاه ۲
- مصوبات شوراهای آموزشی دانشگاه
- مصوبات کمیته‌ی ناظر بر نشریات دانشگاهی

د. کمیته‌های انضباطی

- معرفی اعضای کمیته‌های انضباطی اساتید، کارکنان و دانشجویان
- انتخاب شفاف دو عضو دانشجویی کمیته‌های انضباطی بدوی و تجدیدنظر دانشجویان
- ارائه مستندات پرونده به دانشجوی احضار شده در کمیته انضباطی دانشجویان

پی‌نوشت:

۱. شورای فرهنگی عالی‌ترین مرجع تصمیم‌گیری در مورد مسائل فرهنگی دانشگاه است.
۲. شورای دانشگاه که از ارکان مهم تصمیم‌گیری درباره خط‌مشی و تبیین سیاست‌های کلی دانشگاه به شمار می‌آید، متشکل از هیأت رئیسه، رؤسای دانشکده‌ها، مؤسسات، مراکز و مجتمع‌های آموزشی - پژوهشی وابسته به دانشگاه است.

بیانیه شورای صنفی در خصوص لغو برنامه‌ی پرسش و پاسخ با معاونین دانشجویی و فرهنگی

معاونت فرهنگی دانشگاه اسیر بی‌برنامگی‌های عمیقی است که مسئول اول آن، یا از برنامه‌های خود اطلاع ندارد و یا در قبال وظایف خود غیرمسئولانه برخورد می‌کند. ضعف معاونت فرهنگی بار دیگر بر همگان روشن شد و این مسئله زنگ خطری است برای ریاستی که شعار اصلی خود را پاسخ‌گویی و شفافیت می‌داند. شورای صنفی ضمن اعتراض شدید به این نحوه‌ی رفتار معاون فرهنگی، اقدام ایشان را توهین به دانشجویان دانشگاه می‌داند و هرگونه توجیه ایشان را برای عدم حضورشان در میان دانشجویان، بهانه‌سازی‌های سرپوش‌گذارانه بر عملکرد غیرمسئولانه‌ی معاونت فرهنگی می‌داند. شورای صنفی خود را موظف می‌داند تا پیگیر برگزاری جلسه‌ی لغوشده باشد تا سوالات و مطالبات دانشجویان در فرصت مقتضی مطرح گردند و عدم تکرار چنین رفتارهای توهین‌آمیزی به دانشجویان را از سوی مسئولین دانشگاه، تضمین می‌کند.

سه شنبه ۲۵ آبان ۹۵

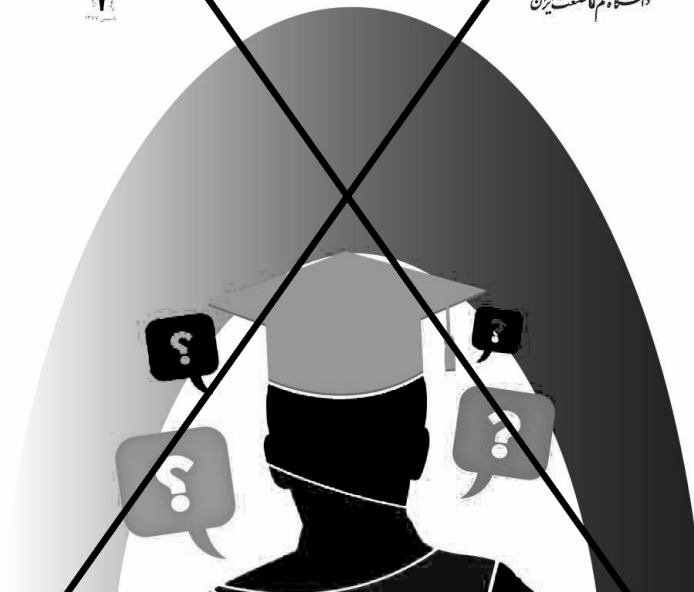
خود مواجه شدند، در اعتراض به این رفتار ایشان تصمیم به لغو برنامه گرفتند. ایشان بعد از لغو برنامه، با ادبیاتی منت‌گذارانه اعلام کردند که به خاطر دانشجویان حاضر به شرکت در جلسه هستند؛ که این برخورد ایشان توهین مجددی بود به برگزارکنندگان برنامه و دانشجویانی که در جلسه شرکت کرده بودند. چنین بهانه‌هایی جز فرار ایشان از مواجه‌شدن با انتقادات به معاونت فرهنگی و سوالات دانشجویان و طفره‌رفتن از پاسخ‌گویی در قبال مسئولیتشان، چیزی به ذهن متبادر نمی‌کند. این اتفاق، بار دیگر نشان داد که

روز گذشته جلسه‌ی پرسش و پاسخ با معاونین دانشجویی و فرهنگی دانشگاه به علت حضور پیدا نکردن دکتر شریعت، معاون فرهنگی دانشگاه لغو شد. علی‌رغم انجام تمامی پیگیری‌ها و هماهنگی‌های قبلی و حتی صحبت حضوری با ایشان توسط اعضای شورای صنفی، دقایقی قبل از برنامه، دکتر شریعت به بهانه‌ی عدم اطلاع از برگزاری این برنامه و هماهنگ‌نشدن با ایشان از حضور در جلسه امتناع ورزیدند. اعضای شورای صنفی تا آخرین لحظه با ایشان صحبت کردند تا جلسه را برگزار کنند، اما زمانی که با پافشاری ایشان بر بهانه‌های واهی

شورای صنفی برگزار می‌کند:

جلسه پرسش و پاسخ با معاونین دانشجویی و فرهنگی

دوشنبه ۲۴ آبان
ساعت ۱۲:۳۰ الی ۱۵
آمفی تئاتر شهید بهرامی

تقویت حقوق دفاعی دانشجویان

گزارشی از نشست بررسی چالش‌های ناظر بر رسیدگی به تخلفات دانشجویی با تأکید بر مقررات مربوط چاپ‌شده در روزنامه شهروند، یکشنبه ۲۳ آبان - با تلخیص محمد باقرزاده

اگر چه در دوران دولت نهم، فعالان دانشجویی بارها از برخورد کمیته‌های انضباطی دانشگاه‌ها با بعضی دانشجویان انتقاد کردند، اما این موضوع هنگام مناظره‌های انتخابات ریاست‌جمهوری دهم بیش از هر زمان دیگری مطرح شد. رئیس وقت دولت، در مناظره‌های انتخاباتی، برخورد با دانشجویان و به‌تبع آن تشکیل پرونده موسوم به «دانشجویان ستاره‌دار» را رد کرد، اما اسنادی از سوی دانشجویان منتشر شد که حکایت از برخوردهای جدی با منتقدان داشت. بعد از اتفاقاتی که در انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۸۸ افتاد، شاید همین موضوع برخی مدیران وزارت علوم دولت دهم را تشویق به تغییر «شیوه‌نامه اجرایی رسیدگی به تخلفات انضباطی دانشجویان» کرد؛ اما از ابتدای روی کار آمدن دولت یازدهم، تلاش برای تغییر این دستورالعمل آغاز شد تا در نهایت، چهارم اردیبهشت‌ماه سال جاری دستورالعمل جدید به دانشگاه ابلاغ شود.

مهم‌ترین تغییرات شیوه‌نامه اجرایی دستورالعمل جدید اجرایی رسیدگی به تخلفات انضباطی دانشجویان، تفاوت‌های زیادی نسبت به نسخه سابق دارد. این دستورالعمل در واقع بخش‌هایی از شیوه‌نامه‌ای را تغییر داد که در تاریخ ۸۸/۴/۱ و در دولت گذشته ابلاغ شد و به باور بسیاری از دانشجویان، دست‌دیران کمیته‌های انضباطی را برای برخورد امنیتی با دانشجویان باز کرده بود، اما مهم‌ترین تغییرات صورت‌گرفته را می‌توان در مواردی مانند «دفاع حضوری»، «برخورداری از وکیل»،

«آگاهی از عنوان اتهامی و در اختیار داشتن مدارک اتهام»، «شفافیت در دادرسی»، «منع تجسس در حوزه خصوصی و حقوقی» دانست. علاوه بر این، دستورالعمل سابق مبری با عنوان «محرمانه» را بر صفحه اول خود داشت؛ به این معنا که دانشجویان متهم به تخلف حتی حق دسترسی به قانون را برای آگاهی و دفاع از خود نداشتند که این موضوع در شرایط کنونی تغییر کرده است. مجید صرفی، عضو دانشجویی کمیته مرکزی شورای انضباطی وزارت علوم در این باره به «شهروند» می‌گوید: «بعضی مسئولان گویا عادت کرده‌اند که بر روی هر دستورالعمل و قانونی مهر محرمانه را بچسبانند و در مورد این دستورالعمل هم ابتدا این اتفاق صورت گرفت که با پیگیری این مسأله توانستیم این شیوه‌نامه را در دسترس عموم قرار دهیم و اکنون دانشجویان می‌توانند آن را از طریق وبسایت‌های وزارت علوم هم دریافت کنند.»

نشستی برای نقد و بررسی حقوقی دستورالعمل انضباطی پس از تأیید و ابلاغ دستورالعمل جدید کمیته انضباطی که با همکاری و مشارکت تعدادی از دانشجویان نوشته شد، نشست‌های حقوقی مختلفی برای بررسی و نقد این دستورالعمل برگزار شد که یکی از آن‌ها جلسه «بررسی چالش‌های ناظر بر رسیدگی به تخلفات دانشجویی با تأکید بر مقررات مربوط» با حضور و سخنرانی استادان حقوق و معاون دانشجویان داخل سازمان

دانشجویان وزارت علوم بود. در این نشست، معاون دانشجویان داخل سازمان دانشجویان وزارت علوم به دسته‌بندی جرایم و تخلفات دانشجویان پرداخت و جرایم سیاسی را بخش کوچکی از تخلفات دانشجویی دانست: «در دسته‌بندی تخلفات، بالاترین میزان تخلفات، تخلفات آموزشی از ۶۰ تا ۷۰ درصد و بیشترین مباحثی که در شورای انضباطی مطرح می‌شود، مباحث آموزشی است؛ بعد از آن ناهنجاری‌های اجتماعی (درگیری‌ها، اختلاف‌های بین دانشجویان)، مسائل اخلاقی و یک بخش بسیار کوچکی هم مسائل سیاسی است.» ریاضی در ادامه به موردی هم اشاره کرد که پیش از این در آرای کمیته انضباطی توجه کمتری به آن شده بود: «توجه به مسائل فضای روانی جامعه، اضطراب‌ها، افسردگی‌ها، تنش‌ها و مواردی که می‌تواند منجر به بروز تخلف شود، حائز اهمیت است و مسأله بیشتر به زمینه برمی‌گردد. برای همین در بسیاری از موارد ما گزارش‌های مربوط به مراکز مشاوره را به‌عنوان مبنایی برای ارزیابی، قضاوت و صدور رأی در نظر گرفته‌ایم.»

مصلحت برتر در دانشگاه آزادی بیان است
جواد محمودی، عضو هیأت علمی دانشگاه شهرکرد هم در این نشست به ناقص و غیرشفاف بودن قوانین انضباطی در مواجهه با نشریات دانشجویی پرداخت. این کارشناس حقوقی و مدرس دانشگاه در ابتدای سخنان خود از لزوم آزادی بیان در دانشگاه‌ها

سخن گفت: «اساس دانشگاه و مصلحت برتر در دانشگاه آزادی بیان است؛ همان طوری که مصلحت برتر در یک محیط نظامی، حفظ نظم و اتوریتته نظامی است. ما اگر قرار باشد اتوریتته را در دانشگاه‌ها غلبه ببخشیم، جای دانشگاه ما با محیط نظامی قدری عوض می‌شود». محمودی در ادامه به برخی نواقص قانون درباره نشریات دانشجویی اشاره کرد و گفت: «اصل ۲۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی صراحتاً گفته است که نشریات و مطبوعات در بیان مطالب آزاد هستند، اصل را بر آزادی گذاشته، مگر آن‌که مخل به مبانی اسلام یا حقوق عمومی باشد؛ تفصیل آن را قانون مشخص می‌کند. اولاً این‌که در قانون اساسی ما خیلی جاها گفته موازین اسلامی، بعضی جاها گفته احکام اسلام و جاهایی هم گفته مبانی اسلام. ما نمی‌دانیم فرق احکام موازین و مبانی کجا، چگونه و در چه متنی آمده است که دانشجوی همواره متوجه این خط قرمز باشد. این موارد باید روشن باشد؛ چون تخلفات در حوزه نشریات می‌تواند به سنگ‌بنایی برای تعقیب انضباطی و حتی قضائی دانشجوی منجر شود».

حقوق دفاعی دانشجویان تقویت شد

مجید صرفی، دانشجوی دکترای رشته حقوق و عضو دانشجویی کمیته مرکزی شورای انضباطی وزارت علوم، نقطه قوت دستورالعمل جدید را تقویت حقوق دفاعی دانشجویان می‌داند. او که در تغییرات ایجادشده در این دستورالعمل نقش فراوانی داشته است، درباره دستاوردهای آن به «شهروند» می‌گوید: «در تغییرات صورت‌گرفته در شیوه‌نامه سال ۸۸ یکی از موارد سؤال برانگیز، تغییر کلمه «باید» به «می‌تواند» در بند

مربوط به حضور دانشجو در جلسه کمیته انضباطی بوده است که عملاً امکان حضور دانشجو و دفاع از خود را از بین می‌برد که در دستورالعمل جدید این مورد اصلاح شد و حتی دانشجو می‌تواند نماینده یا وکیلی هم داشته باشد».

لزوم تغییر در شیوه انتخاب نماینده دانشجویان در کمیته انضباطی

یکی از مواردی که همواره انتقاد و اعتراض دانشجویان را به همراه داشته، شیوه انتخاب نماینده دانشجویان در کمیته انضباطی است. بسیاری از دانشجویان در دانشگاه‌های مختلف معتقدند که این نماینده را نمی‌شناسند و به این دلیل که مسئولان دانشگاه او را گزینش و انتخاب می‌کنند، احتمال گرایش رأی این نماینده دانشجویان به سمت خواست مسئولان دانشگاه بیشتر است. محمدعلی رجب، عضو دانشجویی شورای تجدیدنظر انضباطی دانشگاه تهران، درباره روند این انتخاب و نواقص آن به «شهروند» می‌گوید: «این یکی از نقص‌های رویه موجود است که خود دانشجویان نقش و تأثیری در انتخاب نماینده خود ندارند. روند کار به این صورت است که تنها معاونان و ریاست دانشگاه در پروسه انتخاب نقش دارند. البته نمی‌شود گفت که باید یک انتخابات سراسری برگزار شود ولی می‌شود فرآیندی برای آن ایجاد کرد که انتخاب این نماینده کمی دموکراتیک‌تر شود. مثلاً می‌شود برای آن دانشجو خصوصیتی تعریف کرد؛ به عنوان مثال این‌که این دانشجو سابقه فعالیت دانشجویی یا سواد حقوقی داشته باشد یا شرایط انتخاب به‌گونه‌ای باشد که دانشجویان هم نقشی در این انتخاب داشته باشند و امکان زیر سؤال بردن این نماینده را داشته

باشند». **امحای احکام صادره همچنان سؤال برانگیز است** براساس ادعای بعضی فارغ‌التحصیلان دانشگاهی در سال‌های گذشته و به‌ویژه در دوران دولت‌های نهم و دهم، یکی از مراحل گزینش افراد برای تصدی مسئولیت‌های دولتی، تأییدیه از کمیته انضباطی دانشگاه محل تحصیل بوده است و اگر دانشجویی در این دوران با محکومیت انضباطی روبرو می‌شد عملاً امکان استخدام در نهادهای دولتی را از دست می‌داد. مطابق ادعای تنظیم‌کنندگان دستورالعمل جدید، در این شیوه‌نامه تلاش شده که امحای احکام انضباطی به سهولت انجام شود اما تهمورث بشیریه، حقوق‌دان و عضو هیأت علمی دانشگاه علامه طباطبائی اصل ایجاد چنین پرونده‌هایی را زیر سؤال می‌برد: «در بحث امحای اثر که به‌عنوان یک دستاورد از آن یاد می‌شود، این سؤال وجود دارد که اساساً چرا باید این اثر و پرونده ایجاد شود که در مرحله بعد فکر امحای این مسأله باشیم؟». بشیریه از دو مورد دیگر هم به‌عنوان ایرادات اساسی این شیوه‌نامه یاد می‌کند: «بحث رفتار خلاف شأن دانشجویان که منجر به برخورد انضباطی خواهد شد به نظر من سؤال برانگیز است و باید مصادیق این مورد مشخص شود. علاوه بر این بحث شوراهای حل اختلاف هم به نظر من قضا‌زدایی را در پیش خواهد گرفت».

به‌نظر می‌آید این دستورالعمل توانسته تا اندازه‌ای رضایت دانشجویان را برانگیزد، اگرچه انتقاد و اعتراض یک جریان سیاسی خاص را هم به‌همراه داشته است.

مشکلات دانشکده مهندسی کامپیوتر

علی شعبی

حالی که دانشجویان حق دارند که از این امکان استفاده کنند.

یکی از مشکلاتی که در مقطع تحصیلات تکمیلی در دانشکده‌های کامپیوتر وجود دارد، ارائه‌ی محدود دروس است؛ به گونه‌ای که یک دانشجوی دکتری بسته به نظر استادش، باید تعدادی واحد درسی از دروس ارشد، اخذ کند (یا دانشجوی ارشد حق انتخاب ندارد و مجبور است واحدهایی را که به حوزه‌ی تحقیق وی مربوط نیست، اخذ کند).

دومین مسئله‌ی مهم در این مقطع، عدم حمایت مالی برای چاپ مقاله در ژورنال یا کنفرانس است؛ علی‌رغم پافشاری اساتید بر ارائه‌ی مقاله توسط دانشجویان کارشناسی‌ارشد، متأسفانه در زمینه‌های مالی پشتیبانی صورت نمی‌گیرد. از آن‌جا که سیاست‌های تحصیل در مقطع کارشناسی‌ارشد به گونه‌ای است که دانشجویان شاغل نباشند، انتظار می‌رود هزینه‌هایی که حداقل مرتبط به تحصیل وی در این مقطع است، پرداخت شود.

بدون استفاده شده است. دستگاه قهوه‌ساز دانشکده، حدوداً یک سال است که از کار افتاده است. قهوه، به ویژه در میان دانشجویان، نوشیدنی پرطرفداری است و دوری از تریا، دسترسی آسان و سریع را به این نوشیدنی غیرممکن می‌سازد.

در بحث اساتید نیز با توجه به این که تعداد زیادی از اساتید، در شرف بازنشستگی هستند و برخی نیز بازنشسته هستند، نیاز به اساتید جوانی که با دغدغه‌های روز دانشجویان آشنایی دارند، به شدت حس می‌شود.

مسئله‌ی دیگری که بسیاری از دانشجویان را دچار مشکل کرده، عدم برنامه ریزی مناسب دانشکده، برای انتخاب زمان کلاس‌ها و امتحانات است. تداخل‌هایی که در خیلی موارد به راحتی قابل حل است. در بعضی موارد حتی دانشکده به عمد (!) دو درس را دقیقاً در یک روز و ساعت ارائه می‌کند، که امکان هم‌نیاز کردن آن دو درس برای دانشجویان نباشد. در

با افزایش متقاضیان رشته‌ی مهندسی کامپیوتر و رقابت ایجاد شده در این حوزه، اهمیت تأمین نیازهای رفاهی و تجهیز علمی دانشکده، بیش از پیش مورد توجه قرار می‌گیرد.

دانشکده‌ی کامپیوتر که یکی از زیباترین ساختمان‌های این دانشگاه را دارد و خوش‌بختانه به دلیل نوساز بودن این ساختمان، مشکلاتی که دانشکده‌های دیگر به دلیل فرسودگی و کهنگی دارند، وجود ندارد؛ اما این دانشکده هم مشکلات خاص مربوط به خودش را دارد.

بزرگ‌ترین مشکلی که در این دانشکده برای دانشجویان محسوس است، سرعت پایین اینترنت است. بسیار بدیهی است که دسترسی دانشجویان این رشته به اینترنت با سرعت مناسب، چه مقدار ضروری و لازم است.

سایت کامپیوتری که در طبقه‌ی زیرین دانشکده است و به عنوان محل اصلی انجام تکالیف و پروژه‌های دانشجویی شناخته می‌شود، با مشکلاتی همچون خرابی کابل‌های اینترنت، تفکیک بی‌معنی دانشجویان، کمبود کامپیوترهای سالم مستقر در سایت و عدم تعبیه سیستم تهویه مناسب همراه است.

خرابی‌های مکرر آسانسورهای دانشکده‌ای که چهار طبقه دارد و دانشجویان همواره بین کلاس‌ها و آزمایشگاه‌های خود در حال رفت و آمد هستند، بسیار آزار دهنده است.

هاب دانشکده که یکی از فضاهای بسیار مناسب برای انجام پروژه و ادامه فعالیت‌های دانشجویان در ساعات بسته بودن سایت است، به دلیل کمبود میز و صندلی تقریباً

دانشکده مکانیک

+ کمد آقا! کمد! یه کمد نداریم که این کتابهای ماشالا قطور مکانیکو بندازیم توش (خاک بخوره). ینی انصافا ۹۹% بچه‌های مکانیک بعد دو سال دچار نقص حرکتی و افتادگی شونهن. واقعا داشتن کمدخواستنه اکثریت بچه‌های دانشکدهس.

+ تو صحن علنی دانشکده کلا دوتا صندلی هست. ینی چارتا ریفتیک بخوان بشینن دور هم گل بگن گل بشنن، نمی‌تونن. البته شایدم حششو ندارن. و در نهایت مجبورن برن زیرپله!!

+ مسئول آموزش کارشناسی‌مون هم که کلا جوابش «نه»ه مگر اینکه خلافش ثابت بشه. که البته هنوز کسی نتونسته راهکار دائمی‌ای برای خلاف این قضیه پیدا کنه. امتحاناتمونم که انقد خوب چیده میشه که کلا ۲۰ واحد رو تو ۵-۶ روز می‌بندی تموم میشه میره. البته کلاس‌هایی هم که تو دوتا گروه ارائه میشن حتما هم‌زمانن. مخلص کلوم اینکه دست آموزش درد نکنه خودش می‌شیننه برنامه هفتگی و امتحاناتمون رو می‌چینه و برای اینکه ما هم ناراحت نشیم و احساس حق انتخاب داشته باشیم، بهمون می‌گه بیاین این کدها رو بزنین تو گلستان.

+ جا داره اینجا دوتا تشکر ویژه هم از دانشگاه بکنم:

- یک برای اینکه ساعت شروع کلاس‌های بعدازظهر رو آورده انداخته ۱۳ و ما اگه بالفرض ۱۱:۳۰ کلاسمون تموم بشه (فرض محال می‌باشد) ساعت ۱۲ تا ۱۳ کلاس حل تمرین داریم

مشکلات در دانشکده‌ی ما یکی دوتا نیست، ولی من یکی دوتاشو می‌خوام بگم.

یکی از عجیب‌ترین اتفاقات در هر دانشکده عوض شدن رئیس دانشکدهس. نه خود تغییر بلکه تصمیمات اولیه‌ای که بعدش شاهد هستیم. مثلا شنیدم که بعد از اومدن رئیس جدید، استفاده از دستگاه‌های موجود در کارگاه ماشین‌افزار جهت انجام پروژه برای دانشجویها پولی شده (نویسنده محتوای این قسمت را شخصا تایید نمی‌نماید ولی از منابع موثق شنیده است). یا عجیب‌تر از اون برای تمیزکردن دستگاه‌های همین کارگاه بعد از استفاده، دیگه از فشار باد همیشه استفاده کرد بلکه باید فرچه کشید!!! (نویسنده شخصا تایید می‌کند).

سوال خودم به شخصه از رئیس دانشکده اینه که آیا «فشار باد یا فرچه، مسئله این است؟!» حالا یه چندتا مشکل خیلی کوچیک دانشکده رو بریم که با هم بشماریم:

+ سایت کامپیوتر ارشد الان سه ماهه که پد ماوس (همان چیزی که زیر موشواره می‌ذارن تا خوب حرکت کنه) نداره.

+ کلاس‌هامون یه جالباسی ندارن و کاپشنامون سر کلاس در صندلی کناریمان جای دارن.

+ سالن مطالعه اینقد کوچیک و فشرده‌س که کناری می‌تونه صدای ذهنمونم بشنوه حتی.

+ ساختمون دانشکده‌مون بس که قدیمیه، ظاهرا دیگه فایده نداره رنگ کردن و تعمیر سرویس‌ها و ... کلا به امون خدا رها شدن.

صدمصد! و ۱۳ کلاس بعدی شروع میشه. ینی نیم ساعت برای ناهار و نماز و استراحت و هواخوری و هرچی که هست...

- دومیش هم برای فاصله بسیار مساعدمون تا تریا و سلف پسرانه. ینی تو زمان حداکثر نیم ساعته بین دو کلاس، بیست دقیقه وقتمون برای رفت و برگشت تو مسیر تریاست و ده دقیقه هم تو صف تریاییم. اینطوری که رسیدیم به سر صف به آقای سفارش‌گیر می‌گیم «وقت ندارم واسه همین چیزی نمی‌خوام، اومدم خودتو ببینم فقط. باید برم سر کلاس! باااااا» هفت‌هشت‌ده هزار تا مشکل دیگه هم هست که در قاموس این متن بنده‌ی حقیر نگنجد. کلا در مجموع باید عرض کنم که عجب صبری دانشجوی مکانیک دارد. امیدوارم دکتر صفاری، ریاست محترم دانشکده‌ی مکانیک این متن رو مطالعه بفرمان و مشکلات رو پیگیر بشن.

باتشکر و احترام.

اول خودمون، بعد شورا

رضا یآوری

شورای منفی چیه؟؟ کیه؟؟

کاری نداریم کیه یا چیه، لفظ شورای منفی تو ذهن بعضیا اینو یادشون می‌آره که کدوم غذای سلف رو دوست ندارن یا شوفاژ خوابگاه کار نمی‌کنه و مواردی از این قبیل.

یه سری از دوستانم شورای منفی رو البته دور از جون، مث غلام خان‌زادشون می‌دونن!!

نمی‌خوام وظایف شورا رو توضیح بدم، چون نه خودم کامل می‌دونم نه الان وقتشه. اما دلم می‌خواد همه‌مون اینو درک کنیم که اعضای شورا مثل خودمون دانشجویان و هر کاری از دستشون بر بیاد واسه‌ی ما دانشجویها که تک‌تکمون عضوی از شورا هستیم انجام می‌دن، البته نه با چشم‌داشت مادی بلکه معنوی و اینا.

خب مقدمه‌ی هر عمل یا مشکل دانشجویی هم اگه بخواد به خوبی حل بشه، اینه که هر دانشجو تا حدی که توانش رو داره مشککشو خودش پیگیری کنه. اگه به در بسته خورد می‌تونه با اعضای شورا در میون بذاره اینجوری شورا دستش بازتره و راحت‌تر می‌تونه حق دانشجو رو بگیره و مشکل رو پیگیری کنه. خلاصه‌ی مطلب اینکه آهای دانشجویها! یه کم خودکفا باشین و مسئولیت کار خودتونو تا یه حدی هم که شده به عهده بگیرین.

این جمله‌ها همه درک من از شورای منفی. کسیم بهم پول نداده اینارو اینجا بگم:

در کل این یه تلنگر بود تا یه کم هم، خودمون به فکر خودمون باشیم، به جای اینکه همیشه بقیه رو مسئول بدونیم.

دست‌نوشته‌ی یه بچه‌ی ورودی ۹۵

قدم اول در حل مشکلات دانشجویی

مریم حسین‌شیردل

شورای منفی دانشگاه یکی از نهادهای دانشگاه است که برای مشارکت و تصمیم‌گیری در کارهای منفی، رفاهی و آموزشی دانشجویان دانشگاه به وجود آمد. در آئین‌نامه‌ی شورای منفی دانشجویان، وظیفه‌ی این نهاد به شکل زیر آمده است:

«وظیفه‌ی شورای منفی انعکاس و پیگیری امور منفی و رفاهی دانشجویان از طریق مسئولان ذی‌ربط دانشگاه و نظارت بر امور محوله می‌باشد.»

شورای منفی دانشگاه علم و صنعت به منظور سرعت بخشیدن به کارها و همین‌طور ارتباط بهتر با دانشجویان در هر واحد، شوراییارانی را قرار داده است که دانشجویان می‌توانند برای حل مشکلات خود به آنها مراجعه کنند.

نکته‌ی بسیار اساسی که دانشجویان باید در نظر بگیرند مفهوم «واحد» است و در هنگام مشکل باید از طریق نماینده‌ی شورا در همان واحد (شوراییار) پیگیری کنند و اگر مسئله‌ای خارج از عهده‌ی شوراییار بود، شوراییاران را به شورای مرکز اطلاع می‌دهد.

دانشجویان باید در نظر داشته باشند که در وهله‌ی اول خود اقدام به حل مسائل خود کنند. برای مثال:

- برای اموری مثل سطل زباله‌ی اتاق خوابگاه یا مسائلی از این دست، به خدمات یا سرپرست خوابگاه مراجعه کنند. همچنین شوراییاران که مسئول خوابگاه هستند.

- برای نظافت عمومی دانشکده‌ها به خدمات هر دانشکده اطلاع دهند.
- مسائلی مانند تعویض تاریخ امتحانات یک درس را با شوراییار هماهنگ کرده و اقدام به جمع‌آوری امضا نمایند و با آموزش هماهنگ کنند.
- مسائل مربوط به غذا را با ناظران در میان بگذارند و در نظر داشته باشند که طعم غذا (و نه کیفیت آن) امری سلیقه‌ای است، ولی اگر اکثریت اتفاق نظر داشته باشند روی موضوعی مانند شوری غذا حتما تذکر داده خواهد شد.

- موضوع دیگری که این روزها بسیاری از دانشجویان درگیر آن هستند بحث اینترنت است که شورای منفی در حال پیگیری برای بهبود وضعیت آن است. در صورت بروز هر نوع مشکلی دانشجویان ابتدا به صفحه مشکلات اینترنت به آدرس <https://its.iust.ac.ir/guidance/> مراجعه نمایند. اگر مشکل، شامل موارد مطرح شده نبود و مربوط به شبکه وایرلس خوابگاه بود (مشکلات مربوط به آنتن‌دهی، عدم اتصال یا سرعت پایین‌تر) این مشکل را با ایمیل مرکز اینترنت به آدرس its@iust.ac.ir مطرح نمایند.

نکته‌ی مهم در انجام هر عملی انجام مرحله به مرحله‌ی آن برای بهتر نتیجه گرفتن است، پس خواهش مندییم دانشجویان عزیز ابتدا خود برای حل مسئله اقدام کنند و سپس در صورت عدم نتیجه، آن را با اعضای اصلی شورا مطرح نمایند.

در پایان تشکر می‌کنیم که در راه بهبودسازی مسائل همراه ما هستید.

نقش گم‌شده‌ی مرکز مشاوره در علم و صنعت

محمدعلی رضایی

یکی از نیازهای اساسی انسان برای زندگی موفقیت‌آمیز برخوردار از آرامش و امنیت خاطر در زمینه‌های تربیتی، روانی و اجتماعی است. هدف اصلی راهنمایی و مشاوره تسهیل رشد شخصی و روانی فرد، به سمت یک بلوغ اجتماعی و تعالی بخشیدن آن است. عوامل متعددی وجود دارد که انسان‌ها را در ابعاد شخصی، خانوادگی، تحصیلی، شغلی و ارتباطات بین فردی به سوی مسائل و مشکلات عدیده‌ای سوق می‌دهد. مشاوره پاسخ‌گوی سه موقعیت اساسی است: ۱- پیشگیری از مشکلات و بیماری‌های روانی و اجتماعی ۲- درمان و بهبود مشکلات روان‌شناختی ۳- بالا بردن شناخت خویشتن و باور استعدادها و توانمندی‌ها.

حال سؤالاتی پیش می‌آید که برای مثال مشاور کیست؟ و یا مشاوره چیست؟

مشاور فردی است که پس از تحصیل در رشته‌های علمی مربوطه، توانایی یاری‌رساندن به مراجعان را پیدا می‌کند و شرایط خاصی دارد. او زندگی و معنی آن را درک می‌کند، به اصول حرفه‌ای خود پایبند است و به ارزش‌های والای انسانی و اخلاقی متعهد است. مشاوره نیز رابطه‌ی حضوری بین یک فرد متخصص با مراجع یا مراجعان است که طی آن مشاور با استفاده از علم، دانش، مهارت و توانایی‌های خود، به مراجع کمک می‌کند تا درک و شناخت بهتری از مسائل و موقعیت خود بدست آورد و به مطلوب‌ترین شکل از توانایی، استعداد و امکانات خود

بهره‌گیرد و قادر گردد در مواجهه با پیشامدها و مشکلات زندگی به گونه‌ای مناسب و عاقلانه تصمیم‌گیری کند. حاصل این فعالیت نه تنها کمک به فرد مراجع برای رفع مشکلات اوست، بلکه رشد و تعالی شخصی و اجتماعی وی را نیز به همراه خواهد داشت. پس با شفاف شدن تعاریف مشاور و مشاوره فواید حضور مرکز مشاوره در دانشگاه به عنوان جامعه‌ای نسبتاً بزرگ نیاز به توجیه ندارد و برای همه واضح است.

مرکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی دانشگاه علم و صنعت ایران واقع در بین دانشکده‌های کامپیوتر و مواد و متالورژی، در راستای انجام اهداف مذکور، در واحد درمان خدماتی چون مشاوره برای دانشجویان، راهنمایی و مشاوره‌ی تحصیلی و راهنمایی و مشاوره‌ی مذهبی و ازدواج، مشاوره‌ی خانواده، مشاوره‌ی شغلی، مشاوره‌ی بحران، روان‌درمانی و مشاوره‌ی شخصی به دانشجویان و کارکنان و اساتید، خدماتی ارائه می‌دهد. همچنین این مرکز از واحدهایی مثل واحد روان‌سنجی، واحد آموزش، واحد مددکاری و مشاوره خوابگاه‌ها تشکیل شده است.

اما اگر بخواهیم کمی از قید و بند مفاهیم و تعاریف خارج شویم و میزان ارزیابی موفقیت این مجموعه را عملکرد و میزان نقشش در دانشگاه قرار دهیم با سؤالات متعددی روبه‌رو هستیم که پاسخ به هر کدام از آن‌ها نمره‌ی زیادی را از این مرکز به اصطلاح موفق در بین دانشگاه‌های کشور کم

خواهد کرد.

سؤالاتی از قبیل :

پس از گذشت چندین سال از شروع فعالیت این مرکز چقدر در راستای اهدافش قدم برداشته و مثمر ثمر واقع شده است!؟

چرا با وجود حضور متمرکز مشاورین خبره‌ی این مرکز در خوابگاه‌ها همچنان متعدها شاهد وقایعی تلخ و تأسف‌بار برای دانشجویانی که قبل از شروع زندگی دانشجویی خود از سلامت روان و اعصاب برخوردار بوده‌اند هستیم؟ و این مرکز تا چه میزان در قبال این اتفاقات خود را مسئول می‌داند؟

دانشجویان تا چه میزان از برنامه‌ها و دوره‌های این مرکز مطلع هستند؟ و این عدم اطلاع‌رسانی فراگیر متوجه کیست؟

تا چه میزان مشاورین این مرکز در فضای کنونی خوابگاه‌ها تأثیرگذارند و تا چه میزان دارای مقبولیت هستند؟

عدم برقراری ارتباط و عدم اعتماد دانشجویان به این مرکز جز عواملی چون مشاوره‌های مخرب و یا تجویز بی‌دلیل دارو در موارد مشابه دارد؟

به هر حال آنچه بر همگان روشن است، فضای روحی و روانی علم و صنعت و علی‌الخصوص خوابگاه‌هایش همچنان مطلوب نیست و نیازمند تحولاتی اساسی‌ست که بخش عظیمی از آن متوجه مرکز مشاوره دانشگاه است؛ که بهبود این امر مستلزم خروج از سایه و قرار گرفتن در معرض اتفاقات دانشگاه است.

تشخیص گروه آموزشی) پذیرفته شده‌اند حداکثر ۲۰ واحد درسی جبرانی ارائه کند. نمره این دروس در میانگین نیم‌سال و کل محاسبه نمی شود.

ماده ۱۸: حداقل نمره قبولی در هر درس ۱۰ است.

تبصره ۱- دانشجویی که در هر نیم‌سال یک یا چند درس نمره قبولی کسب نکند چنانچه در نیم‌سال‌های بعدی، درس یا دروس مذکور را با نمره قبولی بگذراند، نمره یا تمام نمره‌های مردودی قبلی در ریز نمرات تحصیلی دانشجو، فقط ثبت و باقی می ماند اما این نمره‌ها در محاسبه میانگین کل دوره بی‌اثر و صرفاً آخرین نمره قبولی در آن درس ملاک محاسبه میانگین کل دوره خواهد بود.

تبصره ۲- گذراندن دروس با استفاده از تبصره ۱، صرفاً برای محاسبه میانگین کل دوره تحصیلی در هنگام دانش‌آموختگی است و مشروطی دانشجو در نیم‌سال‌های قبل را خنثی نمی کند. تسهیلات این ماده شامل دانشجویانی که به دلیل تقلب و یا حکم کمیته انضباطی، نمره مردودی دریافت می کنند، نمی شود.

ماده ۱۹: چنانچه میانگین نمرات دانشجو در هر نیم‌سال تحصیلی کمتر از ۱۲ باشد، دانشجو در آن نیم‌سال مشروط تلقی می شود و در نیم‌سال بعدی حداکثر می تواند تا ۱۴ واحد درسی انتخاب کند.

تبصره ۱- چنانچه دانشجویی در دوره کاردانی به کارشناسی ناپیوسته دو نیم‌سال و در دور کارشناسی پیوسته ۳ نیم‌سال اعم از متوالی یا متناوب مشروط شده باشد، از تحصیل محروم می شود.

تبصره ۴- دانشجو هم‌زمان نمی تواند از مفاد ۲ و ۳ استفاده کند. **تبصره ۵-** در صورتی که واحدهای انتخابی یا باقی‌مانده‌ی دانشجو در پایان هر نیم‌سال به تشخیص گروه آموزشی، بنا به دلایل موجه و خارج از اراده‌ی دانشجو به کمتر از ۱۲ واحد درسی برسد، در این صورت این نیم‌سال به عنوان یک نیم‌سال کامل در سنوات تحصیلی وی محسوب می شود، اما در مشروط شدن یا ممتاز شدن دانشجو بی‌تأثیر است (به عبارت دیگر، در شرایط مذکور، اگر میانگین دانشجو کمتر از ۱۲ شد مشروط نیست و اگر ۱۷ و بالاتر شد ممتاز محسوب نمی شود).

ماده ۸: در صورتی که دانشجو در آخرین نیم‌سال تحصیلی برای دانش‌آموختگی حداکثر دو درس نظری داشته باشد، با تأیید گروه آموزشی و با رعایت سقف واحدهای آن نیم‌سال (موضوع تبصره های ۲ و ۳ ماده ۷) می تواند دروس را به صورت معرفی به استاد در آن نیم‌سال یا دوره تابستان بگذراند. **تبصره ۱-** چنانچه دانشجو قبلاً یک درس عملی- نظری را اخذ کند ولی نمره قبولی کسب ننماید اما دوره عملی درس فوق را گذرانده باشد، می تواند با رعایت مفاد این ماده، بخش نظری آن درس را به صورت معرفی به مدرس اخذ نماید.

ماده ۱۰: تعداد واحدهای جبرانی با تشخیص گروه آموزشی صرفاً برای دوره کارشناسی ناپیوسته حداکثر ۶ واحد است و نمره دروس جبرانی در میانگین نیم‌سال و کل محاسبه نمی شود.

تبصره ۱- دانشگاه اختیار دارد برای دانش‌آموختگان دوره کاردانی پیوسته (فاقد مدرک پیش دانشگاهی) که معدل کل آن‌ها زیر ۱۴ است و در دوره کارشناسی ناپیوسته در رشته غیرمرتبط (به

ورود به دانشگاه و آشنایی با فضا و قوانین جدید زمان‌بر است، اما گاهی از دست دادن زمان، هزینه‌های زیادی را به همراه می‌آورد. ازین‌رو برای آشنایی به موقع دانشجویان ورودی جدید با قوانین آموزشی، ذکر برخی از مواد مهم آیین‌نامه‌ی آموزشی وزارت علوم را ضروری دانستیم.

مواد شماره‌ی ۷، ۸، ۱۰، ۱۸ و ۱۹ و تبصره‌های آن‌ها با محتوای نحوه‌ی اخذ واحد در طول تحصیل، به شرح ذیل است.

ماده ۷: دانشجو در هر نیم‌سال تحصیلی لازم است حداقل ۱۲ و حداکثر ۲۰ واحد درسی انتخاب کند و حداکثر واحد مجاز انتخابی در دوره‌ی تابستان ۶ واحد درسی است.

تبصره ۱- اگر میانگین نمرات دانشجویی در یک نیم‌سال حداقل ۱۷ باشد، در این‌صورت دانشجو با تأیید گروه آموزشی در نیم‌سال تحصیلی بعد می تواند حداکثر تا ۲۴ واحد درسی اخذ نماید.

تبصره ۲- چنانچه دانشجو در نیم‌سال آخر برای دانش‌آموختگی، حداکثر ۲۴ واحد درسی باقی داشته باشد، به شرطی که میانگین معدل وی بالای ۱۰ باشد، می تواند تا ۲۴ واحد درسی اخذ نماید.

تبصره ۳- در شرایط خاص که دانشجو با گذراندن حداکثر ۸ واحد درسی فارغ‌التحصیل شود، با تأیید گروه آموزشی، می تواند واحدهای مذکور را در دوره تابستان اخذ نماید.

تأملی در باب ما دلال های دانشگاهی! زهره نجفی

از یک دانشجو یا فارغ التحصیل از دانشگاه با اصطلاحا از دانشگاهی که مدت زمانی را (حداقل چهار سال) صرف کسب دانش و به دست آوردن مهارت و تخصص در محیط آکادمیک کرده است، منطقا انتظار می رود که پس از خروج از دانشگاه در رشته تخصصی اش مشغول به کار شود و به فعالیت پردازد. اگر کمی ایده آل انگارانه نگاه کنیم، شخص مذکور طبیعتا باید بنا به علاقه رشته‌ی دانشگاهی اش را انتخاب کرده باشد و زمانی که در این رشته صاحب تخصص و مهارت می شود و به فعالیت تخصصی می پردازد، این فعالیت باید به خودی خود هدف و مطلوب باشد. اما در جامعه‌ای چون ما که همه چیز حول بیشتر به دست آوردن می چرخد، تمام این فرآیند بیست و چند ساله اعم از تحصیلات مقدماتی، انتخاب رشته تخصصی، تحصیل آکادمیک در رشته تخصصی و در نهایت مشغول به کار شدن در آن رشته، نه تنها هیچ کدام فی نفسه هدف نیست، بلکه به صورت بیمارگونه‌ای وسیله است؛ وسیله‌ای برای به دست آوردن، برای داشتن و بیشتر داشتن!

این که تمایل دارم ترکیب دلال دانشگاهی را به کار برم از آن روی است که تخصص و مهارت کسب شده در دانشگاه که انتظار می رود فعالیت فی حد ذاته مطلوب زندگی باشد، به عنوان ابزاری جهت فراهم آوردن سرمایه‌ی اولیه و ورود به فرآیند پربیخ و خم خرید و فروش دلالی به کار گرفته می شود. سیر صعودی از پونک- گیشا- شهرک غرب- ونک تا نیاوران! از آپارتمان ۵۰ متری- ۷۵ متری- ۱۰۰ متری تا ۱۵۰ متری! از پراید- پژو- مزدا تا بنز! از سامسونگ- سونی تا آیفون! و بسیار از این سیرهای صعودی تا سقوط! به نحوی که زندگی در شهر با طی مسیر بین این ایستگاه‌ها گره خورده و مفهوم پیشرفت و ارتقا تنها از طریق کسب سود در این خرید و فروش‌ها و معاملات دلال‌آبانه معنا یافته است. البته که این موضوع فقط منحصر به قشر دانشگاهیان نیست، بلکه

به نقل از عباس کاظمی، دلالی هنر زندگی روزمره در شهرهای ما شده است. از دهه‌ی شصت که شهر و زمین ارزش اقتصادی پیدا کرده است و خرید و فروش آن به یک مشغله‌ی جمعی تبدیل شده است، همه‌ی مردم درگیر یک بازی شده‌اند که به خرید و فروش شهر می پردازند و ربطی به طبقه یا گروه خاصی ندارد. اما وجود چنین روحیه‌ای در میان دانشگاهیان که زمانی در عرصه‌های فکری- ایدئولوژیک پیشناز و جلودار جامعه بوده‌اند، بیشتر به یک پارادوکس شبیه است!

در یک تحقیق ملی درباره‌ی نگرش‌ها و رفتارهای مردم ایران که سال ۹۴ به صورت پیمایشی در کل کشور انجام شد، تحلیل‌ها نشان می‌داد که دغدغه و اولویت نخست بیش از ۶۰ درصد مردم ایران مربوط به شغل و مسکن و فقر و مسائلی نظیر این‌ها برمی‌گردد. نمی‌خواهم همچون روانشناسان موفقیت، ساده‌انگارانه از تأثیر اوضاع وخیم اقتصادی کشور و ساختار معیوب آن بگذرم. ساختاری که این ذهنیت را در ما ایجاد کرده است که همیشه آماده باشیم سرمایه‌ی خود را از دست نداده و به دنبال افزایش آن باشیم. ساختاری که آنچه را برای یک زندگی معمولی لازم است و در همه‌ی کشورهای توسعه‌یافته به صورت بالفعل در دسترس همگان است به آرزویی دست‌نیافتنی تبدیل می‌کند. اما در عین حال پیمایش‌های جهانی که به خوش‌بختی و شادی می پردازند نشان می‌دهند که در همه‌ی کشورها احساس شادی و خوش‌بختی معلول تمکن مالی نیست و کشورهای فقیرتر هستند اما در احساس شادی و خوش‌حالی رده‌های بالاتری را نسبت به ما دارند. کسب سود و موفقیت‌های مالی نمی‌تواند غایت‌القصوای فعالیت‌های ما در زندگی باشد. چنین فعالیتی که انسان را به شیء مبدل می‌کند و وی را برده اشیاء می‌سازد، فعالیت بارور و خودبسنده نیست؛ چرا که نه تنها وجود و ذات انسانی را متحقق

نمی‌سازد، بلکه چون سرشتی از خود بیگانه شده در برابر او قرار می‌گیرد. از این رو فکر می‌کنم ما نیاز داریم تا دوباره و چندباره به مسیر پیش رو نگاهی بیندازیم و بررسی کنیم تا چه اندازه آنچه برایش تلاش می‌کنیم، هدف و خواست واقعی ماست که با طبیعت و سرشت ما مطابق است و تا چه اندازه حاصل تحمیل و تأثیر شرایط بیرونی است.

در همین خصوص اریک فروم در یکی از کتاب‌هایش که به تبیین مفهوم انسان از دیدگاه مارکس می‌پردازد، نقل می‌کند: «آموزه‌ی اساسی در چنین زیست از خودبیگانه‌ای، دست شستن از خود، از زندگی و از تمامی نیازهای انسانی است. هرچه کم‌تر بخوری، کم‌تر بنوشی، کم‌تر کتاب بخوانی و هرچه کم‌تر عشق بورزی و ... به همان میزان بیشتر پس‌انداز می‌کنی، اندوخته‌ات بیشتر می‌گردد. اندوخته‌ای که نه کهنه می‌شود، نه بید می‌زند و نه زنگ؛ یعنی سرمایه‌ات!

هرچه کم‌تر باشی، هرچه کم‌تر زندگی‌ات را ابراز کنی، به همان میزان بیشتر داری، و همان قدر ظاهر زندگی‌ات فروزی می‌یابد، به همان میزان نیز ذات بیگانه شده‌ات فروزی می‌یابد. و هرآنچه این دیدگاه از زندگی و انسانیت تو می‌گیرد، برایت تبدیل به پول و ثروت می‌کند. و هر آنچه نتوانی انجام دهی پول تو می‌تواند انجام دهد. پول می‌تواند بخورد، بنوشد، به مجلس و تئاتر برود، هنر می‌داند، علم کسب می‌کند، وقایع نادر تاریخ را می‌داند، قدرت سیاسی دارد، می‌تواند سفر کند، می‌تواند همه این چیزها را به تو بیاموزد. پول می‌تواند همه چیز را بخرد، پول دارایی حقیقی است. اما پول که تمام این هاست فقط خواهان آفرینش و خرید خویش است. در چنین زیست از خودبیگانه‌شده‌ای همه‌ی چیزهای دیگر برده‌ی پول هستند، تمام نیازها و تمام فعالیت‌ها بایستی به حد نیاز روزافزون داشتن نزول کند!».

شورای صنفی برگزار می کند

جلسه‌ی پرسش و پاسخ دانشجویان

با

معاونین دانشجویی و فرهنگی

دوشنبه ۲۴ آبان ماه

آغازی تا ۲۰ شهید بهرامی

ساعت ۱۵ تا ۲۰:۳۰

جلسه‌ی پرسش و پاسخ با معاونین دانشجویی و فرهنگی که قرار بود دوشنبه‌ی هفته‌ی گذشته برگزار شود، به علت عدم حضور معاون فرهنگی دانشگاه لغو گردید. هماهنگی‌های لازم برای برگزاری این جلسه از مدت‌ها قبل توسط شورای صنفی صورت گرفته بود، اما معاون فرهنگی دانشگاه با اظهار بی‌اطلاعی از زمان برگزاری جلسه، از شرکت در این جلسه‌ی پرسش و پاسخ سرباز زدند. لذا این جلسه به علت اعتراض به این رفتار ایشان، لغو گردید. شورای صنفی دانشگاه نیز طی بیانیه‌ای این اقدام ایشان را توهین به دانشجویان دانسته و پیگیر مطالبات دانشجویان و سوالات مطرح شده خواهد شد.

مرحله‌ی ششم طرح جامع میان‌وعده آغاز شد. دانشجویان می‌توانند از تاریخ شنبه ۲۹ آبان لغایت شنبه ۱۳ آذرماه نسبت به رزرو محصولات از طریق سایت smd.iust.ac.ir اقدام کنند. در این دوره تنوع و کیفیت محصولات افزایش یافته و برندهای معروفی چون سان‌استار به محصولات قبلی اضافه گردیده است.

طرح جامع میان‌وعده غذایی دانشجویان خوابگاهی

ویژگی‌های این دوره

- تنوع و کیفیت بیشتر در بخش خوراکی
- استفاده از آپمیوه‌های سان‌استار
- امکان رزرو مجدد (توضیحات بیشتر در صفحه اول سایت)

رزرو در : smd.iust.ac.ir
مجری طرح : شورای صنفی

طرح جامع میدان وعده غذایی دانشجویان خوابگاهی

ویژگی های این دوره

- تنوع و کیفیت بیشتر در بخش خوراکی
- استفاده از آبمیوه های سان استار
- امکان رزرو مجدد (توضیحات بیشتر در صفحه اول سایت)

رزرو در : smd.iust.ac.ir

مجری طرح : شورای صنفی